ПАМ'ЯТАЄМО МИНУЛЕ — 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ — БУДУЄМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 28. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. П'ЯТНИЦЯ, 13-го ЛЮТОГО 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. FRIDAY, FEBRUARY 13, 1976 No. 28. VOL. LXXXIII.

Й. Р. Романів, генерал Канадської армії українського роду, відзначений найвищим ступнем ордену військової заслуги

Вінніпеґ. — Генерал-бриґадир Канадської Армії Йосип Р. Романів, українського роду, був відзначений найвищим ступнем Ордену Військової Заслуги — інформує місцевий тижневик „Новий Шлях" у виданні з 17 січня ц. р. В повідомленні про це високе відзначення канадського командира українського роду сказано:

Про військовиків українського роду, які займають високі пости в збройних силах Канади чи ЗСА, не стрічаємо багато інформацій на сторінках української преси. Наші комбатантські організації не відмотовують належно цього, зі шкодою для нас. Тут подаємо уривок з урядової цитати про відзначення генерал-бриґадира Романова з Канадської Армії.

„Генерал-бриґадир Йосип Р. Романів із Саскатуну, Саск., який займає пост генерального директора Організації і Робочих сил Головного Штабу Державної Оборони Канади в Оттаві, був нагороджений 5 листопада 1975 р. в палаті губернатора, генеральним губернатором Канади (Жюль Леже) найвищим ступенем Ордену Військової Заслуги (Канади).

Орден Військової Заслуги, канцлером якого є генеральний губернатор Канади, — був установлений 1 липня 1972 р., для відмічення й визнання поважних заслуг та винняткової служби членів збройних Сил Канади.

Професіоналізм, видатна служба і відданість обов'язкам становлять критерій відзначення.

Є три ступені членства в цьому ордені: Командир — найвищий ступень, Офіцер, і Член ..."

(Далі описується відзнаку Ордену Військової Заслуги).

„Генеральний губернатор, за згодою Королеви, призначає (кандидатів) до всіх 3-ох ступенів членства Ордену.

Наділення в палаті губернатора з 5-го листопада 1975 року, було шосте з черги від започаткування Ордену.

Генерал-бриґадир Романів був одним з трьох членів Канадських Збройних Сил, який одержав відзначення в ранзі Командира з приводу цього наділення".

Ген. Йосип Р. Романів

„Новий Шлях", подавши дальше біографічні дані ген. Романова, його студії та військову службу й кар'єру, на закінчення інформує, що цей високий старшина українського роду був колись працівником того тижневика а також секретарем Крайової Управи Молодих Українських Націоналістів (разом із теперішнім сенатором Павлом Юзиком). Сестра ген. Романова одружена за інж. Зеленого, а брат його є професором Віндсорського університету.

Ген. Романів в 1974-му р. був відпоручником Канадської Армії при штабі НАТО в Европі, отже в тому самому часі, як відпоручником ЗСА в тому штабі був українець д-р Михайло Яримович.

В ТРЕНТОНІ ВШАНУЮТЬ ПАТРІЯРХА ЙОСИФА

Трентон, Н. Дж. — Заходами Відділу Товариства за Патріярхат УКПЦеркви тут в неділю, 15-го лютого ц. р. відбудуться Ювілейні святкування в пошану Блаженнішого Патріярха Йосифа. У програмі передбачено: год. 9-та рано Торжественна Літургія в наміренні Ювілята в церкві св. Йосафата; год. 4-та по полудні — святочні сходини у парафіяльній авдиторії, під час яких доповідь виголосить д-р Володимир Пушкар.

Д-р В. Косоноцький відзначений за наукові досягнення в електроніці

Прінстон, Н.Дж. — Д-р Володимир Ф. Косоноцький, інженер - технік затруднений в Ляборatóріях Радіової Корпорації Америки (РСА) на наукового почесного члена („Феллов") Інституту Інженерів Електриків і Електроніків. Це звання є найвижчим, що його уділяє Інститут тільки „особам з визначними і надзвичайними кваліфікаціями в ділянках їхньої спеціялізації". Д-р Косоноцький є одним із 112-ти почесних членів обраних Інститутом в 1975-му році з-поміж його 175,000 членів в цілому світі.

Д-р Володимир Ф. Косоноцький

Народжений в Україні, д-р Косоноцький прибув до ЗСА в 1949 році, а в 1956 році одержав американське громадянство. Студії електричної інженерії закінчив в Нюарському Коледжі Інженерії, одержавши ступінь бакалавра в 1955 році і ступінь маґістра в 1957 році. Ступінь доктора інженерії він здобув на Колюмбійському університеті в 1965 році. В ляборatóріях РСА д-р Косоноцький затруднений від 1954 року, спеціялізуючись в дослідах в ділянках електроніки і продукції інструментів для процесування і переховування інформацій. Український інженер - науковець має опублікованих 37 технічних статтей і 30 патентів під своїм прізвищем. В 1959 і 1960 роках він одержав спеціяльні відзначення РСА, а в 1958-59 рр. йому признано стипендію Дейвіда Сарноффа. Д-р Косоноцький був викладачем в Нюаркському Коледжі Інженерії, а з 1969 року він є викладачем електричної інженерії в ЛяСаль Коледжі у Філядельфії.

Д-р Косоноцький, його дружина Зіна з Бурачків та діти Юрій, 14, Марія, 13, Степан 11, і Анна, 5, замешкалі в Монтгомері Тавншіп, Н.-Дж., і є членами 172-го Відділу УНСоюзу.

ПРЕЗИДЕНТ ПІДПИСАВ ЗАКОН ПРО ПРИПИНЕННЯ ДОПОМОГИ ДЛЯ АНҐОЛІ

Вашінгтон. — У вівторок, 10-го лютого президент Форд підписав закон, який на оборонні цілі призначує 112.3 більйона долярів, але в той самий час заявив, що Конґрес „втратив відвагу", бо долучив додаток, що припинює дальшу військову допомогу для антимарксистських фракцій в Анґолі. Він заявив, що законодавці зробили велику помилку та що вони переконаються в тім, коли „Совєтський Союз та його кубинські найманці розпочнуть іншу мілітарну акцію", натякаючи, що брак американської реакції в Анґолі заохотить Москву і Гавану розпочати агресивні дії в іншій частині світу. Тим часом, СССР і Куба здобули стратегічну позицію в Африці, — сказав Президент.

Президент Форд однак заявив кореспондентам, що хоча політика детанту не була успішною в Анґолі, то вона може бути успішною щодо договору між ЗСА та СССР в справі обмеження стратегічної атомової зброї і тому Вашінгтон продовжуватиме свої переговори з Москвою в цій справі.

Щодо зв'язків із комуністичним Китаєм, Президент заявив, що ніхто в його уряді не був повідомлений про пляни колишнього президента Ричарда Ніксона відвідати Пекін. Поїздка Ніксона — це приватна справа, бо китайські комуністи запросили Ніксона як приватну особу, — сказав Президент.

У розмові з групою кореспондентів президент Форд заявив, що наступник Деніела Мойнігена на пості амбасадора до Об'єднаних Націй буде вести таку саму рішучу політику як його попередник, хоча тяжко буде знайти такого „кольоритного дипломата" як Деніел Мойніген. Президент сказав, що він і державний секретар Генрі Кіссінджер завжди піддержували почини Мойнігена на форумі ОН.

Відносно виборів у 1976-му році, президент Форд висловив переконання, що здобуде номінацію Республіканської партії на пост президента, не зважаючи на конкуренцію з боку колишнього каліфорнійського губернатора Роналда Ріґена. Він також ще раз повторив, що думає, що демократичним кандидатом на пост президента буде сенатор Гюберт Гомфрі із Міннесоти.

В січні дуже зменшився рівень безробіття

Вашінґтон. — Департамент праці повідомив, що протягом січня рівень безробіття впав із 8.3 відсотка всієї робочої сили до 7.8 відсотка, що становить найбільше місячне зменшення в рівні безробіття від 1959-го року. Протягом січня кількість затруднених збільшилася на 800 тисяч, що становить майже рекорд. Протягом грудня 1975-го року число затруднень зросло на 200,000. Речники Департаменту праці, президент Джералд Форд і економісти з приватного сектора заявили, що двомісячне зменшення в рівні безробіття, зокрема протягом січня, вказує, що економічна ситуація в ЗСА продовжує поліпшуватися, після економічної рецесії, яка існувала протягом 1974-го року та частини 1975-го.

Відділ ООЧСУ та Осередок СУМА в Джерзі Ситі відзначили 25-річчя своєї праці

Джерзі Ситі, 7-го лютого. (В.С.). — Місцевий 12-ий Відділ Організації Оборони Чотирьох Свобід України та Осередок Спілки Української Молоді Америки ім. Лесі Українки відсвяткували спільно 25-річчя свого існування та діяльности ювілейним бенкетом з мистецькою програмою та забавою після нього, які відбулися тут в залі УН-Дому з участю понад 290 гостей. Головні промовці секретар Головної Управи ООЧСУ Андрій Соколик і голова Головної Управи СУМА інж. Мирослав Шміґель привітали ювілятів від крайових Управ та висловили їм признання за працю. Бенкет відкрив голова Ювілейного Комітету Степан Кіра привітанням гостей, після чого провід імпрези перебрав майстер церемонії Зиновій Галькович. Спільну молитву провів вихованець Осередку о. Іван Бура, тепер парох української католицької парафії в Трентоні.

Після представлення почесних гостей за головним столом першу доповідь виголосив голова 12-го Відділу ООЧСУ інж. Іван Кравчук, який подав короткий огляд історії Відділу та його здобутків в політичній і громадській праці, називаючи голів, які вели цей Відділ впродовж 25 років. Про початки Осередку СУМА та його 25-літню працю виголосив доповідь голова Осередку Дмитро Вох, після чого слідували привіти представників Головних Управ ООЧСУ та СУМА. Привіт від Патріярха Йосифа Сліпого відчитала сумівка Анна Вох, а від ряду установ і організацій сумівка Петруся Шеремета. Усні привіти виголосили представники організацій та установ: ред. Василь Пасічняк від Товариства за Патріярхальний Устрій УКЦ, д-р Євген Котик від місцевого Відділу Українського Конґресового Комітету Америки, Неоніля Со-

(Закінчення на стор. 5-ій)

Петро Дмитрів, громадянин-піонер, помер у Джерзі Ситі

Джерзі Ситі. — У вівторок, 10-го лютого, помер у пополудневих годинах в місцевому шпиталі на 82-му році життя один з найстарших громадян-піонерів цієї надгудсонської громади, св. п. Петро Дмитрів.

Покійний народився в Західній Україні. До Америки приїхав 65 років тому. Покійний проживав з родиною в Джерзі Ситі, завжди належав до активних і жертвенних громадян, що були остосю громади та основою її багатобічного розвитку і діяльности. Осиротив дружину Євгенію, дочку Ольгу, відому зі своєї провідної активности в Лізі Української Молоді Північної Америки в 50-их роках, організаторки відомих фестивалів „Гомін України", та сина Стефана з родиною, членів УНСоюзу. Парастас з панахидою за спокій душі Покійного буде відправлений в похоронному заведенні Ковальчика в Джерзі Ситі в четвер, 12-го лютого, о год. 8-ій вечора. Похорон у п'ятницю, 13-го лютого, о год. 9:30 в церкві св. Петра і Павла при Бентлі вулиці і опісля на цвинтар в Гілсайді.

В КОНСТАНТИНОПОЛІ І РИМІ, ОСЕРЕДКАХ ПРАВОСЛАВНОЇ І КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКОВ, ВІДБУЛИСЯ ЗВОРУШЛИВІ ВІДПРАВИ І АКТИ ЕКУМЕНІЗМУ

Українське Інформаційне Бюро у своєму бюлетені „Вісті з Риму" з 7-го лютого 1976 р. подає:

В неділю 14 грудня 1975 р. в Сікстинській каплиці в Римі і в церкві св. Юрія у Фанарі в Царгороді (осідок царгородського Патріярха) відбулись рівночасно два Богослуження історичного значення. В Римі Папа Павло VI в присутності делеґатів від царгородського Патріярха Дмитрія I на чолі з митрополитом Халкедону Мелітоном, в Царгороді Патріярх Дмитро I в присутності делеґатів Папи Павла VI на чолі з кардиналом Урсі, архиєпископом Неаполю, стануали разом перед Божим Маєстатом, щоб подякувати Йому за благословенний акт, який відбувся тому десять років, а саме, відкликання сумних взаємних екскомунік-клятв з 1054 року. В тому пам'ятному в історії Церкви році до Царгороду приїхала папська делеґація на чолі з кардиналом Умбертом, щоб полагодити різні спірні справи між Патріярхом Михайлом Керулярієм і Римською Церквою, як теж і для полагодження деяких важних політичних справ із імператором Константином IX. Нетакт римського кардинала і амбітність Керулярія довели до того, що в суботу 15 липня 1054 р. папські делеґати увійшли в патріярхальну церкву св. Софії і перед зібраним народом положили на престіл буллу екскомуніки на Патріярха і його однодумців. Потім вийшли з церкви, отрясли порох із свого взуття із словами: „Хай бачить Бог і осудить". Це сталося три місяці по смерті Папи Лева IX і нового Папи ще не обрано в Римі. П'ять днів пізніше по клятві Умберта на Патріярха, Керулярій проголосив клятву на тих, що виготовили буллу клятви на нього. Так постав сумний розкол між двома Церквами-сестрами, що триває посьогодні. Обі екскомуніки-клятви відкликали Папа і царгородський Патріярх тому десять років і у зв'язку з тим відбулись ці два скромні торжества в обох столицях християнства в грудні минулого року.

У св. Літургії в Сікстинській каплиці брали участь 14 кардиналів, двадцять єпископів, були теж представники кентеберійського архиєпископа, два священики від московського патріярха, амбасадор Греції й ін.

Подія відкликання клятв, що впали нерозважно під впливом різних пристрастей і взаємного незнання себе та відчуження між тодішнім Сходом і Заходом є немалого значення, бо сталось це переломовою подією на полі зближення обох Церков до поєднання. Останніх десять років дали для цього діла багато сприятливих фактів, зустрічей, дискусій і переговорів. Є обґрунтований факт, що „перший" і „новий" Рим є на дорозі зближення і з тим до поєднання.

Яка роля „третього Риму?" Його участь у цьому святому ділі не може мати місця доти, поки російська православна Церква буде знаряддям для політичних пропаґандивних цілей безбожницького уряду в цілях експансії комунізму в світі і поки найбільша вітка східньої з'єдиненої вже Церкви, якою є Помісна Українська Католицька Церква, зліквідована безсоромно тією ж російською православною Церквою при допомозі того ж уряду, не буде вільною і не будуть приверненні їй її давні права та свобода.

В часі Літургії Папа сказав французькою мовою промову до присутніх делеґатів Патріярха Царгороду: „Вітайте між нами, улюблені брати шанигідної Царгородської Церкви, щоб спільно з нами віддати честь, славу й подяку всемогутньому Богові за великі і чудотворні діла, які Він вчинив за наших днів для своєї Церкви. Наше серце у зв'язку з тим повне радости. Ми радіємо, що й

(Закінчення на стор. 5-ій)

Колишній аґент виявляє злочини комуністичних шпигунів в ЗСА

Вашінгтон. — Американські газети, в тому також щоденник „Ню Йорк Таймс", надрукували інформацію про розповідь колишнього аґента чехо - словацької комуністичної розвідки Йозефа Фролика, який, перебігши на Захід, склав свої зізнання в сенатському Комітеті, розкриваючи нелюдські акти комуністичних розвідок на території ЗСА. Фролик, між іншим, заявив, що аґенти чехо - словацької розвідки замордували в 1962 р. дружину високого чехо - словацького службовика при ОН тільки тому, що вони вирішили порвати з комуністичним режимом в Празі і залишитися на перебування на Заході. „Коли в міністерстві внутрішніх справ Чехо - Словаччини довідались про інтенцію Карла і Вери Жижка залишитися на Заході, — говорив у звідомленні аґент Фролик, — міністерство доручило полк. Мілошеві Вейводе, заступникові голови чехо - словацької місії до ОН, вжити всіх заходів, не зупиняючись навіть перед вбивством, щоб не допустити до зреалізування плянів втечі Жидів. Карл Жижка займався розшифровуванням закодованих відомостей з Праги і його втеча могла розкрити багато таємниць, головно могла вказати на злочинну і незаконну діяльність численних комуністичних шпигунів в ЗСА".

Ранком, 18-го жовтня 1962 р., — розказував далі Фролик, — коли Жижко повернувся до хати з нічної праці в місії, він, відкривши двері, побачив на долівці тіло забитої його дружини. В другій кімнаті чекав на нього полк. Вейвода, але Жижко, зорієнтувавшись, почав поспішно втікати з квартири, переслідуваний Вейводою й іншими аґентами. В паніці він зумів все таки дібратись до свого авта і помчався дорогами Ню Йорку в сторону Ню Джерзі. Тому, що скорість авта була завеликою, за ним гналась поліція. Біля містечка Істон, Па., автомобіль зупинився з браку бензини і Жижко, вискочивши з авта, почав стріляти в сторону поліцистів, боячись, що якщо вони його захоплять живого, то передадуть в руки чехо - словацьким властям. Побачивши безвихідність ситуації Жижко останніми двома набоями застрілився біля свого авта. На запитання журналістів чехо - словацька мєя тид'eJ чехо - словацька місія тоді заявила, що Жижко хворів на нервовий розстрій. З чиїх рук загинула його дружина — в поясненні не говорилося, але опісля урядовець місії висловив здогад, що правдоподібно Карл Жижко у приступі убив спершу свою дружину, а опісля сів в авто з метою вбити самого себе. Ця версія була тоді прийнята в ЗСА за правду і справа була на тому припинена.

Свої зізнання колишній аґент Йозеф Фролик склав в сенатській підкомісії ще в листопаді 1975 р., але комісія тільки тепер вирішила їх опублікувати.

„ТРУД" ПРИЗНАЄТЬСЯ ДО ТРУДНОЩІВ

Москва. — Газета „Труд", яка є органом Профспілок, помістила у числі з 8-го лютого ц. р. коротку нотатку, у якій не без стурбованости згадується про проблеми транспортації і зріст коштів при вдержуванні шляхів, міських підземних і надземних ліній тощо. Тільки сама Російська ССР, з Москвою включно, втратила в 1974 р. на публічній транспортації 167 мільйонів долярів.

В Юґославії судять 4-ох сталіністів

Београд. — Пресове аґентство „Ройтерс" інформує, що тут в понеділок, 9-го лютого, розпочався закритий суд над чотирма чоловіками, яким закидається знову повалити уряд і піддати Юґославію „під чужі впливи". Між судженими є колишній заступник прем'єра Хорватської Республіки, Дусан Бркіц. Прокуратура твердить, що Бркіц, колишній редактор юґославського пресового аґентства „Танюг" Міловоє Стевановіч, Радован Жіґіц і Любомір Радуловіч засягали інформацій в юґославських сталіністів, які живуть в інших країнах Східньої Европи, щоб дізнатися чи на випадок відходу від влади президента Тіта совєтська армія ввійшла б на територію Юґославії. Чотири підсудні були арештовані минулого липня і якщо будуть визнані винними, то можуть бути засуджені на 15 років ув'язнення.

ТУСМ протестував під час виступу совєтського цирку на Лонґ Айленді

Юніондейл, Н.Й. — Члени відділів Товариства Української Студіюючої Молоді ім. Міхновського (ТУСМ) з Ню Йорку та Гемпстеду у неділю, 8-го лютого, протестували під час виступу совєтського цирку в Нассав Колізеї, роздаючи публіці летючки, в яких таврували Совєтський Союз за нехтування національних і людських прав в Україні. Українські студенти внесли до Колізею транспаренти із антисовєтськими гаслами. Місцева поліція та спеціяльні федеральні аґенти змусили демонстрантів залишити Колізей. Кореспондента із газети „Лонґ Айлен Пресс", який перевів інтерв'ю з тусмівцями, опісля не допущено назад до Колізею.

СТУДЕНТСЬКИЙ ПАНЕЛЬ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк, Н. Й. — Український Клюб при Ню Йоркському Університеті влаштовує панель на тему: „Наша роля в обороні прав людини в Україні". Учасники панелю будуть представники Комітету Оборони Валентина Мороза, Комітету оборони совєтських політичних в'язнів, Видавництва „Смолоскип" і Українського Конґресового Комітету Америки.

Панель відбудеться в середу, 18-го лютого, о годині 6:30 вечором, в кімнаті ч. 623 в „Лоб Студент Сентер" при 566 ЛаҐвардія Плейс.

Українці й жиди пікетували совєтський цирк в Бінґгемптоні

Бінґгемптон, Н.Й. — Як в інших містах Америки так і українці Бінґгемтону та околиці, разом з групою жидівських студентів, використали виступи Совєтського цирку в Брум Кавнті ветеранській пропам'ятній арені на те, щоб розголосити недолю дисидентів у Совєтському Союзі.

Коло 50 українців, на заклик місцевого Комітету Оборони Валентина Мороза, зібралися коло арени на демонстрацію в 7-ій год. вечора в середу, 28-го січня. Вони маршували вколо і скандували: „Російський цирк має більше прав ніж українці в СССР". Ці слова могли почути біля 3,000 осіб, які проходили попри демонстрантів. Деякі з публіки брали летючки та висловлювали співчуття з недолею українського народу в Совєтському Союзі, інші не звертали уваги.

Недалеко від української групи демонструвало біля 150 жидівських студентів, переважно із Стейтового університету в Бінґгемптоні. Обидві групи демонстрантів одержали телеграми підтримки від консервативно-республіканського сенатора Джеймса Баклі з Ню Йорку та демократичного сенатора Генрі Джексона із стейту Вашінґтон, який є кандидатом на пост президента ЗСА.

Марія Зобнів, речник місцевого Комітету Оборони Валентина Мороза, поінформувала представників місцевої преси про випадки переслідування українців в СССР.

Священик Джералд Г. Судік, настоятель російської православної церкви свв. Петра і Павла в Ендікотті, сказав, що подібні демонстрації повинні відбуватися в обороні всіх людей, позбавлених волі в Совєтському Союзі. Він також сказав, що в ЗСА є більше аґентів КҐБ, ніж в СССР є аґентів Сі-Ай-Ей та заявив, що напевно багато каґебістів буде в Бінґгемптоні під час виступів совєтського цирку.

Чарлс Теокас, адміністратор Брум Кавнті арени, сказав, що демонстрації проти совєтського цирку не є новим чи надзвичайним явищем, бо це трапляється в багатьох містах ЗСА, але зазначив, що це був перший раз, що хто-будь демонстрував проти будь-яких виконавців у цій арені.

Українська демонстрація закінчилася о год. 8:15 відспіванням українського національного гимну. Жидівські студенти закінчили свою демонстрацію співом ізраїльського гимну.

Місцеві газети „Сан-Буллетин", „Пресс", „Івнінґ Пресс", як рівнож студентські газети, а також місцеві радіовисильні та телевізійні станції широко інформували про українську та жидівську демонстрації.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Чудо християнства

Тільки з глибоким зворушенням, наче саму молитву Господню, читається надруковане на іншому місці в цьому числі звідомлення про екуменічні торжества, які відбулися рівночасно в центрах східньої і західньої Християнських Церков, в Царгороді і Римі, в половині грудня минулого 1975-го Святого Року. Зворушливий зокрема „жест смирення - покори" — як названо в повідомленні — те, що римський Папа, після благословення, приклякнув та поцілував ноги православного Митрополита.

А втім, повідомлення Українського Пресового Бюра з Риму про цю подію говорить само за себе. Воно й насуває безліч всіляких думок і висновків. Можна б справді сказати: Боже, як неймовірно змінився світ, в цьому випадку християнський світ, за останніх тільки десять років! Тільки бо десять років тому з православного і католицького боків рівночасно знято взаємну клятву, яка активно проіснувала від 1054-го року, отже понад дев'ять століть. Здавалося б, що закомульовані за той довгий час антагонізми в слові і ділі, включно навіть з кровопролиттям, викопали таку пропасть між двома християнськими світами, східнім і західнім, що її вже ніщо не в силі засипати на цьому світі. І коли сьогодні, десять років після взаємної клятви та нав'язання діялогу, приходить до таких подій, як тепер сталися в Царгороді і Римі, то це навряд чи можна б окреслити інакше, як чудом християнства.

Ми, українці, можемо тільки пишатися тим, що одним із найбільших передвісників такого чуда був наш Великий Митрополит, Слуга Божий Андрій Шептицький.

Відмічуючи цю велику подію, це справжнє християнське чудо на шляху до поєднання двох християнських світів, зроджується та скріплюється нова надія на подібні чуда і в інших ділянках людського життя, також і серед нас, українців. Очевидно, що теперішня ситуація в світі, зокрема наявність зброї, що може змести з лиця землі не тільки нашу цивілізацію, але й нас самих, має вплив на такий розвиток. Коли ж мова про нас, українців, ми є під подвійною смертельною загрозою, бо крім тієї, яку розвиток технології завісив над головами всіх людей, над нами ще висить додаткова і активна смертельна загроза, що нею є тотальний похід совєтських людоненависників на загладу українства. Ми всі здаємо собі з цього справу, але наш власний консолідаційний „екуменізм" все ще шкутильгає на милицях, а наші внутрішні антагонізми — сказавши за Шевченком — неначе човен в синім морі то виринають, то потапають.

Розвиток екуменічного руху між східньою і західньою Церквами оправдано можна назвати чудом, але, здається, що справжнім чудом чудес був би подібний внутрішній розвиток між українцями. Тому й закінчімо ці міркування словами молитви: Боже, і нам єдність подай!

Труднощі Соціяльного забезпечення

Минулого вівтірка президент Джералд Форд передав Конгресові свої пропозиції щодо змін у теперішній системі Суспільного забезпечення та в програмі „Медикер", яка допомагає старшим віком людям покривати шпитальні та лікарські оплати. Звертаючись до законодавців, Президент заявив, що ставка податку Соціяльного забезпечення мусить бути збільшена, бо в іншому випадку цій програмі вже в недалекому майбутньому забракне фондів, а конечність зміни в праграмі „Медикер" пояснив тим, що зміна має на меті охороняти старших віком людей від надто високих шпитальних і лікарських оплат на випадок затяжної недуги.

Хоча законодавці, речники робітничих спілок і представники харитативних організацій, які опікуються старшими та біднішими особами, признають, що зміни в системі Соціяльного забезпечення та в програмі „Медикер" конечні, то не погоджуються із запропонованою Президентом розв'язкою, бо вважають, що вона неспівмірно обтяжить бідніших і старших віком, замість накласти вищі податкові зобов'язання на більш заможні прошарки суспільства. Критики пляну Білого Дому вказують, що факт однакової ставки податку Соціяльного Забезпечення для всіх громадян вже є несправедливістю відносно бідніших. Збільшення цієї ставки тільки погіршило б цю несправедливість. Замість підвишки в ставці податку, багато законодавців пропонує, щоб була збільшена та частина заробітньої платні, яка підпадала б оподаткуванню на Соціяльне забезпечення. Вони вказують, що хоча тепер перших 15,300 долярів заробітньої платні кожного платника підпадає цьому оподаткуванню, а від січня наступного року ця сума виноситиме 16,500, то було б навіть більш справедливим, якщо ця верхня межа була підвищена ще більше, бо тоді до фонду Соціяльного забезпечення напливали б гроші від заможних людей, які спроможні платити більший податок, а в той самий час не були б обтяжені додатковими податками бідніші.

Відносно змін щодо програми „Медикер", то критики, хвалячи Президента за те, що він старається охоронити старших віком людей від можливости вичерпання всіх їхніх ощадностей на випадок затяжної недуги, все одно вказують, що його пропозиції значно збільшили б оплати тих, які хворіли б тільки протягом короткого часу, а є більше випадків короткотривалих недуг, ніж затяжних. За твердженням багатьох законодавців і коментаторів, якщо б пропозиції Президента були схвалені, то 9 із 10-ти старших віком, охоплених програмою „Медикер", платили б більші ставки, ніж платять тепер.

Виглядає, що пропозиції Президента не мають великих виглядів на схвалення Конгресом, якщо Білий Дім не візьме під увагу головніших критичних голосів і застережень та не впровадить в них деякі зміни.

М. Платковський

ФРАНЦУЗЬКІ КОМУНІСТИ І МОСКВА

Збіг обставин, чи якась свідома акція, що саме напередодні конгресу комуністичної партії Франції найновіший український еміграант Леонід Плющ виступив на своїй першій пресовій конференції в Парижі? Треба радше припускати, що комусь, правдоподібно французьким соціялістам, які творять тепер з комуністами т.зв. народний фронт, спеціяльно залежало на виступі Леоніда Плюща якраз у цьому часі.

Леонід Плющ заявив на пресконференції, що він марксист, але водночас нещадно розкритикував стосування нелюдського терору в ССCP (не поминаючи і „нестерпної", як він сказав, національної політики Москви, що нічим не відрізняється від такої ж політики за часів царської Росії) і закликав англійських, італійських і, насамперед, французьких комуністів активно включитися в справи оборони людських прав у Совєтському Союзі. Думаю, що нам, українцям на Заході, немає чого „лякатися" того факту, що Л. Плющ називає себе марксистом чи навіть комуністом: головне покищо те, що він визнає себе українцем і беззастережно виступає проти режиму в СССР та проти політики русифікації і гноблення неросійських народів. Побачимо, яке становище займатиме Л. Плющ в дальшому, коли він цілком прийде до здоров'я. Та це, зрештою, окрема тема, яка лише побіжно входить до цієї статті. Хочемо бо висловити кілька думок щодо нинішніх позицій французьких комуністів.

Л. Плющ може бути хіба задоволений з того, який напрямок прийняв конгрес французьких комуністів, хоч невідомо, звичайно, чи і в якій мірі виступ Л. Плюща вплинув на становище КП Франції. А згадуваний конгрес вже з першого дня свого перебігу приніс чимало сенсацій — правда, таких, що їх уже можна було очікувати з уваги на різні висловлювання провідних французьких комуністів ще перед конгресом.

Вже те одне, що представника совєтських (російських) комуністів, Кіріленка, не вітали з особливим вирізненням, що його посадили десь „на стороні" і не дали йому слова для привіту — це вже є знаменним. Далі знаменною була кількагодинна промова лідера французьких комуністів Марше, що зустрілася з апробатою делеґатів на конгрес.

Що було „найсенсаційніше" в промові Марше? Дамо тільки кілька прикладів. Отже, Марше заявився проти будь-якої домінації московської комуністичної партії і за окремий шлях французького комунізму, який мусить брати до уваги національні інтереси Франції; він критикував переслідування інакомислячих в СССР; він висловився проти засади „диктатури пролетаріяту", як пережитку минулого (ця засада має бути скреслена з програми КП Франції); він висловився за демократичні вибори, за права більшости, яка виходить з таких виборів, і за існування різних партій, при чому в союзі з „лівими" з цих партій КП Франції сподівається прийти до влади.

Наведеного вистачить, щоб дехто вважав за оправдані надії на „демократизацію" французьких комуністів. Якщо до цього додати такі ж тенденції серед напр., італійських та ще інших комуністів в Західній Европі, то нібито виникає оптимістична картина, в якій Москва втрачає свої впливи на західньоевропейських комуністів, а тоді, мовляв, зникає загроза московської експансії на европейському континенті.

Марше, правда, з притиском заявив також, що компартія Франції далі буде здійснювати програму зміни суспільного ладу, але лише демократичним шляхом. Він також заявив, що компартія Франції не зрікається дружби і союзу з совєтськими комуністами, але, мовляв, як рівні з рівними, а не під диктатом з Москви. Проте, і без цих його заяв мимоволі виникають сумніви щодо щирости французьких комуністів, які десятками літ слухняно виконували накази Москви і користалися з її всебічної, не виключаючи матеріяльної, допомоги. Отже, що означають наявні нібито зміни в політиці КП Франції? Чи вони щирі, чи це тільки тактика, гра, себто підступ?

Не треба забувати, що не тільки у Франції, але і в інших країнах не розвіялися критичні погляди щодо справжнього наставлення комуністів з їх орієнтацією на СССР і з їх програмою „диктатури пролетаріяту". Ці критичні погляди особливо давали себе відчувати серед французьких соціялістів, союзників комуністів в народному фронті. Чулися голоси, що спільно з комуністами тяжко дійти до влади шляхом перемоги у виборах. Отже, чи не прикрашують свої програми французькі комуністи — і з уваги на виборців, і з уваги на інші „ліві партії"?

Далі приходимо до найголовнішого: всім відомо, що роблять комуністи із своїми „лівими" союзниками, коли приходять до влади. Навіть Москва на початку жовтневої революції допускала була певний час до співвлади т. зв. лівих соціялістів - революціонерів. Приклади Чехо-Словаччини, Польщі й інших ще більш яскраві. А що буде робити НАТО, якщо серед його держав - членів до співвлади дійдуть комуністи, які не зрікаються — як це заявив і Марше — „дружби і співдії" з комуністичною партією СССР, проти аґресивних плянів якого і створено НАТО? Навіть сам промотор політики „детанту" Кіссінджер говорить уже про нестерпний стан, який заіснував би, якби комуністи прийшли до влади чи навіть співвлади в державах, що належать до НАТО.

Чи не належить радше припускати, спостерігаючи нову тактику французьких чи італійських комуністів, що „вовк" хоче одягнутися в „овечу шкіру"?! Себто, приспати чуйність інших, прийти до влади в союзі з іншими „лівими" партіями, виелімінувати потім цих „лівих", а далі відновити свою беззастережну „дружбу" з Москвою і тим знищити НАТО і всю оборонну систему Заходу проти аґресивного СССР.

Ф. Лукіянович

ПЕРЕХІД НА МЕТРИЧНУ СИСТЕМУ

В 1960-их роках створено в ЗСА Конґресову Комісію, завданням якої було простежити та зреферувати справу введення метричної системи в Америці (м. с.), способів, коли та як її перевести. Ця комісія, засягнувши порад всіх ділянок промислу, висловилась беззастережно в користь введення метричної системи в можливо найшвидшому часі.

Під оглядом стандартів мір в ЗСА провадилась фактично подвійна бухгальтерія Так, наприклад, у фармацевтиці, медицині, тютюнових виробах, у війську, зокрема в артилерії, й також в автомобільному промислі керувалися метричною системою. На полицях крамниць все частіше зустрічається вироби, вага яких подається в обидвох системах.

Поверх 130 держав світу уживають метричну систему, а імперську систему (і. с.) — тринадцять держав, а саме: Бурма, Варбадос, Ґамбія, Ґуяна, Ямайка, Ліберія, Навра, Ніґерія, Сієрра Леоне, Тобаґо, Тонґа та Ємен. Всі вони — це колишні колонії Британії, що скорше чи пізніше перейдуть на м. с.

Перша країна, яка увела в себе метричну систему, була Франція. В 1789 році вона прийняла метр, що становить одну десятимільйонову частину віддалі між Північним полюсом і Рівником (Екватором). Лінія ця проходила через Дюнкірк, Париж та Барсельону.

В незручній ситуації перебували атлети з країн, де все ще вживається і. с., на Олімпіядах, бо вислідн змагань подавались у вимірах м. с. „Як це буде по-нашому?" — запитували вони. Тут слід зазначити, що між системою мір ЗСА та Британії, які є однакові, все ж існує одна різниця, а саме: імперський ґальон вміщає п'ять кварт, тоді як ґальон у ЗСА — тільки чотири кварти.

В наслідок схвалення Конґресом звіту комісії, 23-го грудня м. р. президент Форд підписав закон про впровадження метричної системи в ЗСА до 1983 року. В тому році замість фунтів, стіп та кварт матимемо кілограми, метри та літри.

Навіть ще перед прийняттям до Европейського Ринку Британія, що торгувала із державами метричної системи, поробила заходи зміни своєї імперської системи. Для цього створено комісію, що опрацювала плян поступового переходу, який мав завершитись у у 1975 році. Згідно з повідомленнями, Британія не змогла уложитись у цей плян, тому його продовжили на дальших п'ять років — до 1980-го року.

За материком йдуть її домініони. Так Канада, як і Австралія, знаходяться в переходовій стадії уведення нової системи, при чому вони випередили в дечому материк.

В Британії одиницею валюти є фунт - стерлінґ, що має 20 шіллінґів, а шіллінґ у свою чергу має 12 пенсів. Отже фунт ваги має 16 унцій, а ярд — три стопи. Уявіть собі, якої карколомної калькуляції потрібно, щоб вичислити ціну однієї унції чи стопи?.

Канада здавна має свій доляр, але Австралія та Нова Зеляндія орудували фунтами - стерлінґами, аж врешті в 1972 році, переміняли на власні доляри. Питання: коли зробить це Британія в себе?

В НОВІЙ ЗЕЛЯНДІЇ

Нова Зеляндія належить до Британського коммонвелту, вона віддалена на приблизно 1.600 км. від Австралії і складається із двох великих та ряду малих островів, із 269.000 кв. км. поверхні та поверх трьох мільйонів населення.

В 1969 р. створено Дорадчу Комісію, завданням якої було спопуляризувати м. с. Метричну систему почали вивчати в школах, появились всюди про неї кольорові плякати. В 1972 році знаки віддалей місцевостей, які досі були в милях, замінено на кілометри, а рік пізніше погоду почали заповідати в ступенях Цельзія, замість Фаренгайта. Вкінці цього року, згідно плянів, перехід м. с. мав відбутися повністю. З цієї нагоди видано чотири серії поштових значків, бо уважають, що ця зміна стане зворотною точкою в торгівлі та промислі країни.

І. Лучишин

НЕСПОДІВАНКА В БЕРЛІНІ

Женева. — Як відомо, східня зона Німеччини, що назовні виступає під фальшивою назвою „Німецької демократичної республіки", є відрізана від Західньої Німеччини, як і всього вільного світу, непрохідним кордоном, пильно береженим не тільки незчисленною озброєною сторожею, але й всілякими технічними, механічними засобами у вигляді прикордонних замінових піль та автоматичних стрілень.

Аж рік 1975 приніс Берлінові велику несподіванку: приїхали залізницею до Західнього Берліну молоді люди у віці між 25 і 40 років із звичайними подорожніми паперами та урядовими посвідченнями про звільнення їх від східньонімецького громадянства.

Це небувале явище. Досі східньонімецька влада з великими труднощами впускала до Західньої Німеччини хіба старших віком непрацездатних своїх громадян під загально прийнятим гаслом — сполучення родин. Дістатися людям молодшого віку було завжди утруднено безліччю всіляких видуманих перешкод.

Аж ось тут зголошуються в перехіднім таборі західнього Берліну в часі між 21 і 28 грудня 1975 р. аж 90 осіб.

При докладнішому розгляді їх життєписів виявилося, що всі вони були карані за кримінальні вчинки, як крадіж, грабунки, шахрайства, проституція, насильства та всякі інші асоціяльні переступи. Ніхто з них не був караний за будь-які політичні прогріхи. Частина з них була безнадійними алькоголіками з відразою до праці, нездібна до впорядкованого соціяльного життя. Розуміється, в урядових східньонімецьких документах не було про це найменшої згадки.

Як виявили дальші дослідження в перехіднім таборі Зах. Берліну всі ці переселенці зголосилися на виїзд частково самі, а частково їх сама влада вивезла під гуманним видом „злучення родин" з поданням фактичних або й видуманих родин у Західньому Берліні чи в Західній Німеччині.

Ці привезені із східньої зони асоціяльні „еміґранти" ставляться до влади Зах. Берліну грубо й неприязно. Вони зовсім не зацікавлені, щоб дістати якусь працю, вони наставлені на легке життя, життя коштом суспільства.

Західньо-німецька влада в клопоті, бо не може назад повернути такого транспорту із-за свого конституційного зобов'язання, яке голосить, що союзна німецька республіка є батьківщиною усіх німців, усіх земель, заселених німцями.

За цим законом може в будь-якому часі зовсім леґально переселитися до Німецької Федеративної Республіки навіть найбільший сучасний вислужник російсько - совєтського режиму — сам шеф совєтського зонального уряду Еріх Гонекер і вимагати для себе паспорту Німецької Федеративної Республіки.

Але дарма від нього очікувати аж такої революції! Він уже надто закостенів у своїй зраді. Зрештою, його опікунка Москва надто пильно слідкує за його кожночасною поведінкою!

Але ми все ж віримо, що й злочини Москви — головного організатора й спричинника поневолення народів — закінчиться і для неї ганебною поразкою!

Голоси читачів

НЕОБДУМАНИЙ ВИСТУП

В „Свободі" за 29 і 31 січня ц. р. читав я опис Свята Незалежности в Чікаґо, що відбулось 24-го січня ц. р. та навіть передовицю „Свободи", що відмітила те свято як особливе тому, що взяв у ньому участь посередньо, шляхом відеотейпу, Президент З'єднаних Стейтів Америки. Свято мало бути насправді добре підготоване, і визначалося своєю нетрафаретністю. Все гарно, учасники розійшлися вдоволені домів.

Аж гульк! Ранком 25-го січня читаю „Чікаґо Трибюн" і очам не вірю. Кореспондент тієї газети переповідає з відповідним коментарем про те свято менш більш таке:

Д-р Надзікевич, заступник голови Відділу УККА, отже установи, яка влаштовувала свято в річницю Незалежности України, заявив кореспондентові „Чікаґо Трибюн", що коли б хто перепитав був приявних на святі, то вони надали б були честь „Мужа Року" не президентові Фордові, а б. секретареві оборони Шлесінджерові, якого президент Форд звільнив із посту. Кажуть, що після появи тієї статті у „Чікаґо Трібюн", були в тій матерії запити з Білого Дому.

Так ми „робимо політику". Що одні збудують, то другі непродуманою поведінкою завалять. Мало того — компромітуємо себе.

Коли б мені виявлено від якоїсь установи пошану устами президента тієї установи, а віцепрезидент висказався про мене, так як заступник голови Відділу УККА виявив свою опінію перед кореспондентом „Чікаґо Трібюн", то я почувався б ображеним і більш з тією установою не хотів мати нічого спільного. Д-рові Надзікевичеві можна мати свою думку, але в розмові з кореспондентом він не повинен був покликатись на те, що він є заступник президента УККА, установи, яка вшановувала Президента. А навіть в особистому виявленні опінії треба б зробити різницю між паном Фордом, а Президентом ЗСА.

Що може виправдувати промах? Хіба те, що згаданий віцепрезидент не політик, а подіятрист. Але і як подіятрист він повинен би знати, що не годиться ставати на нагнітки особливо високопоставленим особам, яких хочемо собі з'єднати, та й своїм, що старались це діло довершити. Дією подіятриста є радше усувати нагнітки, чим на них ставати.

„Робити політику" — справа не легка. До того треба і підготовки: вмілости і такту. А у нас буває те вже зачасто, що ми своїми необдуманими і нескоординованими заходами, а то і заявами, як не невтралізуємо свої заходи взаємно, то навіть себе ними компромітуємо. Коли врешті доростемо до того, що перестанемо давати чужим нагоду дивитися на нас, як на громадсько і політично недорозвинених?

М. Б.

Чікаґо

Німецька брошура про положення Української Церкви

Wolodymyr Janiw: Die Lage der Ukrainischen Katholischen Kirche. Verlag Josef Habbel. Regensburg 1975. Forschungszentrum für Donauländische Kirchen — und Geistesgeschichte. S. 16.

Брошура, що її атора, назву та головні бібліографічні дані подаємо вгорі, це доповідь проф. В. Янева, яку він мав 27 січня ц. р. на запрошення німецьких інтелектуалістів-католиків у замкненому ґурті запрошених гостей, прибл. по половині німців та чужинців.

Сучасне положення Церкви з'ясоване на широкому історичному тлі, при чому вказано на ролю України, як на посередника між Сходом-Заходом, яка то роля випливає вже із геополітичного положення „на грані двох світів". Ця роля виразно виявилася у екуменічних змаганнях Церкви, які незаперечно дали б були куди кращі наслідки, якщо б політичні умови були сприятливіші. Про це виразно свідчать не тільки постійні змагання українців до церковної єдности, але й діяльність Петра Могили та цілої Києво-Могилянської Академії.

Ця роля України мусіла бути сіллю в оці її історичних ворогів, зокрема Москви, що виявилося м. ін. у намаганні знищити всякі ознаки самобутности Української Церкви — в рівній мірі православної (але автокефальної!), ро й католицької. При тому дуже характеристично, що при переслідуванні Української Католицької Церкви Росія послуговувалася цими самими засобами в царських часах, що й тепер після опанування Західньо-Українських земель в часі Другої світової війни.

Для повної об'єктивности в брошурі зацитовано вислідн переслідувань на підставі чужих свідчень: на підставі меморандума виданого російського православного діяча Анатолія Левітіна Краснова, який недавно, (восени 1974 р.), виїхав із терену СССР. Він називає цифру 300.000 переслідуваних за віру українців-католиків. В рівній мірі на підставі свідчень Краснова, що й на підставі зібраних даних українських та чужих дослідників представив В. Янів у своїй доповіді, що проте Церква в Україні живе й далі розвивається. Левітін Краснов говорить про дію трьох українських Владик, при чому додає, що якщо один із них є арештований чи — зокрема — згине, на його місце висвячується іншого. За його підрахунком, у самому Львові діяло 80 священиків.

Український дослідник, А. Жуковський стверджує, що влучення Української Католицької Церкви до православних дієцезій виразно служить русифікаційним цілям, а одночасно цитує російського дослідника Струве, що присутність Церкви в СССР щораз то менше відчувається, чим дальше йти із південного-заходу на північний-схід, тобто, що Церква залишається ще таки найсильнішою в Україні.

В. Янів зацитував також те місце з меморандуму Левітіна-Краснова, яке стверджувало про питоменність Церковного почування для України та Білорусі. При такому стані з юридичного погляду переслідування католицьких Церков Східнього обряду стає для Левітіна безглуздям: якщо молитва за папу на св. Літурґії є провиною на св. Літурґіях католиків-латинників (поляків, литовців, латишів). Іншими словами: все те вказує, що при переслідуваннях головним мотивом є не релігійний, а національний момент.

З'ясувавши положення Церкви в Україні, доповідач перейшов до положення за кордоном у діяспорі та підкреслив сорганізованість та силу Церкви, при чому відзначив ролю св. Отця Пія XII в розбудові Церкви у діяспорі, у створенні провінцій, екзархатів тощо.

На тому тлі дуже вражає теперішній брак зрозуміння у Західній Церкві для долі Церкви в Україні, зокрема відмова визнати Українську Католицьку Церкву автономною помісною Церквою із повною юрисдикцією над усіми вірними. Окремо з'ясовано долю Архиєпископа-Ісповідника Василя Величківського, якого, після звільнення прийнято в Римі, як звичайного монаха. Найболючішим фактом назвав В. Янів поведінку папського леґата в часі інсталяції московського патріярха Пімена в Загорську (1971 р.). На заяву патріярха, що Українська Католицька Церква в Україні більше не існує і не буде існувати, і що „воз'єднання" її із Православною треба уважати остаточним актом, не наступила ніяка реакція з боку кард. Вілебрандса, — так що з повним правом можна запитатися, за що згинуло 7 українських Владик та за що терпіло багато українських вірних.

Доповідач закінчив свою доповідь, — і так само кінчиться і його брошура, молитвою Української Церкви в катакомбах, яка передісталася із Рідних Земель, і яка була передрукована в численних органах у діяспорі.

Присутні вислухали доповіді з великою увагою, — в часі молитви всі встали, а згодом ще всі спільно змовили „Отче наш" (кожний своєю мовою) за переслідуваних.

В часі дискусії поставили самі тривожне питання, що робити, щоб Церкві допомогти. Як перший засіб, уважали вони конечним постаратися про появу доповіді брошурою, яка вийшла оце старанням поважного німецького дослідного центру. Присутні рішили також розповсюднити брошуру в своїх колах, при чому треба додати, що присутніх було м. ін. десяток духовних осіб різних національностей, монсеньйорів, монахів чи світських священиків.

Успішна малярська виставка

Ірена Феденишин за працею над пейзажем.

У неділю, 11-го січня, заходом Мистецької Ґалерії Савт Оренджу і Мейплвуду, відбулося відкриття малярської виставки Ірени Феденишин, при участі української і американської публіки. Голова Клюбу Гелен Паульос, представила присутнім мисткиню, і її чоловікка Антона, що так дбайливо оправив в рами її праці. Пані Гелен Паульос ствердила, що виставка є одною з найцікавіших, які до цього часу відбулися в тій бібліотеці. З черги забрав слово п. Андрій Кейбіда, провідник прогулянки до Св. Землі. Він в цікавий спосіб обговорив поодинокі твори Ірени і їх історичне підложжя та минуле. Виставка обіймала 61 творів, — в більшості це акварелі. Праці, які знаходились на виставці: „Рим": Відтворення мисткинею старих закутин міста, з яких дише століттями Свята Земля: найбільша частина творів виставки. Тут бачимо старі мури, та брами Єрусалиму, Стіну плачу, Цитаделю, та інші будівлі. Єрусалим свідок смерти та Воскресіння Ісуса Христа. Деякі образи є представлені в абстрактний спосіб. Ірени Феденишин кольорит, техніка і фантазія, дали можливість глядачеві бачити святі місця зображені її очима... наприклад; „Ангельські Хори на Голгофті" абстракт, і якже інакше вона змалювала то найсвятіше місце, з котрого віє якимсь дивним почуттям святости, спокою, і краси, неначе чусте як невидимий хор ангелів хвалить Бога. Цей шедевр зробив на мене велике враження.. От друга картина, жидівська вулиця. Колись вона була вулицею, сьогодня залишилися тільки сходи, та руїни святинь, що стирчать високо в небо. Тими сходами, колись ходив Ісус Христос своїми босими ногами. В тій картині Ірена своєю фантазією і кольоритом, передала нам настрій небувалої святости, і хтось з глядачів слушно завважив „це дивна, неймовірна краса".

Можна було ще побачити багато цікавих творів таких як Массада, місце жидівського героїзму, ріку Йордан, мертве море, де в двох лише кольорах передано враження що тут ні тварина ні рослина, жити не може...

Обговорити і проаналізувати кожен твір неможливо, тому ще хочу згадати Грецію, яку мисткиня змалювала олією, та акриликом, а на увагу заслуговує мале рибальське містечко, та три лодки над берегом грецької затоки.

Виставка сама собою мала великий моральний успіх і залишила на присутніх відвідувачів глибоке враження.

Наталія Войновська

Різдвяний концерт в Ню Йорку

В неділю, 11-го січня 1976 року, в катедрі св. Володимира в Ню Йорку відбувся Різдвяний концерт колядок і щедрівок у виконанні Катедрального хору під керівництвом проф. Василя Завітневича. Не зважаючи на несприятливу погоду, катедру вщерть виповнили парохіяни, гості і молодь. В програмі цього концерту були найкращі обробки колядок українських композиторів-клясиків, кількістю 14 перлин.

О першій годині по Службі Божій могутнім півом залунала колядка „Бог Предвічний" С. Людкевича, за нею полились мелодії колядок К. Стеценка і на закінчення 1-го відділу концерту блискуче виконана була різдвяна симфонія „Ой сів Христос та вечеряти" і „Діва днесь" батька української музики М. Лисенка, яку композитор творив після закінчення Ляйпціґської консерваторії в своєму рідному селі Гриньках на Полтавщині під час Різдвяних Свят. В деяких селах Полтавщини починали колядувати у Свят-вечір. Співи різних гуртків колядників лунали в кожному кутку села. М. Лисенко зачарований був тим стихійнозлитим співом, і це навело його на думку написати першу частину „Ой сів Христос та вечеряти" в стилі фуґато, в якому хорові партії ведуть свою мелодійну лінію. Друга частина представляє собою староукраїнську мелодію різдвяного кондака „Діва днесь", на основі якої геній М. Лисенка створив прославний гімн світового значення Народженому Христу і Пречистій Діві Марії. Прекрасно були виконані різні сольо солістами-співаками: Г. Шерей, О. Замята, Ж. Турянська, Н. Ґаліон, д-р В. Богданів і І. Замятий.

В другій частині концерту незабутнє враження справило виконання старовинного канту „Не плач, Рахиле" І. Зам'ятим: здавалось, співав знаменитий оперовий співак І. Паторжинський, а то був могутній, прекрасного тембру бас нашого співака з юнацьких років І. Зам'ятого. Сильне враження залишив своїм співом і другий молодий соліст Ю. Федорів, що виконував сольо в різдвяній пісні „О ніч свята" А. Адама.

Різдвяним концертом Д. Бортнянського „Слава в вишніх Богу" закінчено цей величавий концерт і молитвою за Україну М. Лисенка.

Під час цього незабутнього концерту колядок і щедрівок у мистецькому виконанні блискучим ансамблем співаків і солістів з їх надхненим диригентом проф. В. Завітневичем ми на крилах рідних мелодій духовно єдналися з Рідним Краєм, — Україною і сповнювали ся гордістю і радістю, що і на еміграції ми можемо одухотворятися скарбами духовної культури і демонструвати перед народами вільного світу, бо і тут, на еміграції, ми маємо обдарованих і талановитих людей; у нас були, є і будуть Кошиці, Городовенки, Занковецькі. До речі, тяжко переоцінити незвичайні здібності і надзвичайну енергію проф. В. Завітневича, дякуючи яким він міг створити такий величавий хор, якому не один нарід міг би позаздрити. Ми також приєднуємося до побажання секретаря УВАН проф. І. Замші, щоб такі концерти влаштовувати і серед не-українців, зокрема в Колюмбійському університеті.

Серед багатьох гостей на концерті був присутній о. протопресвітер А. Селепина — голова Консисторії УПЦ в ЗСА, о. прот. В. Базилевський, які відзначили високе мистецтво виконання концерту і подякували його виконавцям.

Незабутні назавжди будуть хвилини духовної насолоди, якою сповнені були душі присутніх на концерті.

Проф. С. Бервицький

В Детройті відзначено 43-ті роковини смерти св. п. Василя Біласа й Дмитра Данилишина

Відділ ООЧСУ в Детройті відзначив 43-ті Роковини геройської смерти св. п. Василя Білаа й Дмитра Данилишина святковими сходинами, в неділю 21-го грудня, м. р., в залі УНК „Орлик".

Святкові Сходини, вступним словом, відкрив голова 10-го Відділу ООЧСУ, Микола Кавка. Він, між іншим, зазначив, що Василь Білас і Дмитро Данилишин склали своє життя на жертовнику смерти, проте їхня смерть не пішла на даремно. Їхня смерть зродила цілу плеяду нових героїв, які по сьогоднішній день продовжують боротьбу за ті самі ідеали, за які поклали вої голови молоді герої тридцятих років.

Святкову доповідь виголосив відомий громадський діяч та публіцист, мґр Василь Щербій. Він коротко зупинився над подіями, що довели до смертного засуду українських революціонерів-націоналістів.

Городок, маленьке, непомітне містечко біля Львова, несподівано стало голосним. Блискавична бойова акція українських революціоністів, не звжаючи на невдачу, залишила великий марально - політичний вплив на свідомість українських мас. Присуд і смерть поглибили психологічну прірву між поневоленими й поневолювачами.

Протягом п'ятиденного судового процесу, без лави присяглих, на якому суджено українських революціонерів-націоналістів — Василя Біласа, Дмитра Данилишина, Зенона Коссака й Маріяна Жураківського — у Львові, в днях 17-22 грудня, 1932 р., окупаційні польські апаратчики характеризували справжніх борців за волю своєї нації, як бандитів-криміналістів, а їхні благородні діла називали бандитизмом. Поступування польських суддів до цілої жандармсько-окупаційної системи було справжнім парадоксом. Ці ж люди належали до покоління, яке в боротьбі за визволення Польщі з-під московської окупації називало себе гордовито героями, а свої діла героїзмом. Львівський наглий суд, що судив українських революціонерів-націоналістів, подібний був зовсім до жандармських московських судів. Він вказав на різницю між людиною й антилюдиною. Антилюди це польські окупаційні людоненависники, представники загарбницького месіянізму, в тоґах суддів, з високою університетською освітою. Люди це Василь Білас і Дмитро Данилишин, молоді юнаки, з кількома клясами сільської школи. Перші, як фарисеї, кричали: Розпни! Другі, як перші християни, зі спокоєм віддавали своє молоде життя за своїх ближніх. Василь Білас після смертного присуду спокійно проказав: „Такі, як я, Батьківщині найкраще служать смертю". А коли вже кат затягав мотузку на його шиї, він вже не вспів до кінця проказати свої останні слова: Хай живе Україна", якими намагався підтвердити, що його смерть це майбутнє життя його Батьківщини. Дмитро Данилишин, з мотузкою на шиї, на смертному ешафоті, вспів проказати останні слова: „Жалію, що не зможу ще раз вмерти за Україну".

Польські речники окупаційного правосуддя продемонстрували їхній тваринний елемент людської істоти і такий же тваринний страх перед одним єдиним словом: Україна. Українські молоді сільські юнаки на смертному ешафоті заблистіли ясними кришталами людської душі, — тими, якими сам Творець наділив людину.

Цікава й змістовна доповідь прелеґента про одну подію з героїчної української національно-визвольної боротьби підтвердила ту правду, до якої дійшов найвизначніший сучасний борець за українську ідею, Валентин Мороз, що сказав: „Віра виникає тоді коли є мученики".

Культурні державні нації ставлять величаві пам'ятники своїм провідникам і всім тим невідомим воїнам, що власним життям захищали свою націю, щоб їхніми творчими ідеями наснажувати грядучі покоління.

Україна сьогодні не може будувати тих животворних пам'ятників провідникам визвольного змагу чи безчисленим, невідомим воїнам, яких кості розкинуті не лише на Україні, але на інших континентах земної кулі. Лише скромна згадка про геройські почини визвольного змагу української нації, може довести до витворення в наших серцях животворного образу українських лицарських воїнів.

Грімким „Не пора, не пора..." закінчено святкові сходини, які напевно скріпили серед присутніх їхні почування до дальшої боротьби за ті самі ідеали, за які склали буйні голови Василь Білас і Дмитро Данилишин.

В. Тустанівський

Просфора в Амстердамі

Відколи до парохії св. о. Николая в Амстердамі, Н.Й. прибув о. д-р В. Сютик, чину оо. Василіян, в Амстердамі почалось нове життя. Отець д-р В. Сютик, хоч обтяжений працею чотирьох парохій у віддалі понад 40 миль зразу приступив до упорядкування самої парохії св. о. Николая в Амстердамі, яка останніми роками вже занепадала. Поволі під проводом доброго пастиря Церковний комітет упорядкував сам дім, канцелярію та упорядковує внутрі церкву, щоб тим самим надати і привернути гарний вигляд церкві. А сам о. парох хоча не сильного здоров'я приєднує вірних, а головно тих що з різних причин відстали від церкви св. о. Николая в Амстердамі. Вже на початку Діловий комітет відзначення 200-ліття Америки, головою якого є Юрій Римарук в грудні уряддив „Ялинку" в одним з головних банків Амстердаму. „Ялинку" призначено для бідних дітей в Україні. На відкриття програми цієї „Ялинки" прибув і засвітив її сам посадник Амстердаму І. П. Гомулка, прибув також наш великий прихильник конґресмен С. Стратон.

Глибоко - змістовою молитвою о. д-р В. Сютик відкрив програму „Ялинки", порівнюючи убожество Христа до дітей в Україні, де так як колись лукавий Ірод вбивав невинних дітей так і теперішній червоний Ірод гонить та вбиває і переслідує невинних дітей, які визнають Христа. В цій програмі взяла участь молодь шкільного віку, зорганізована при церкві св. о. Николая, колядуючи старинні коляди з деякими поясненнями. А в самі свята Різдва та сама молодь ходила по домах з колядою. Це добрий прояв, що його і продовжує наші цінні старинні традиції. 18-го січня 1976 р. старанням Церковного комітету влаштовано в Громадянськім Клюбі парохіяльну Просфору. Проте, не тільки Комітет, але й пані виказали зрозуміння і приготовили обід, а до столів подавали молоді дівчатка, що немов бистролетні ластівки вив'язались із своїх завдань.

В своїм слові о. д-р В. Сютик з радістю висказав признання за те, що ми плекаємо нам дорогі традиції, бо лише цим ми висказуємо свою спільну любов і пошану не тільки до Церкви, священика, але й самі до себе. Під час обіду В. Перець відчитав проклямацію від посадника міста з нагоди Січневих Роковин. Присутні парохіяни ще довго колядували.

В. Гупаловський

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшаю українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будуґність, в нашій громаді і вільному світі нового свідомого члена!

Помер Іван Коломон, заслужений союзовий та громадський діяч Боффало

26-го грудня 1975 року помер в лікарні у Боффало, Н. Й. св. п. Іван Коломон, кол. довголітній діяльний член 127-го Відділу УНСоюзу та заслужений громадський діяч, проживши 66 років.

Похорон відбувся 29-го грудня 1975 р. з української католицької церкви св. Миколая у Боффало на цвинтар св. Матея в Гарденвілл, Н. Й. при численній участи рідних і приятелів, членів УНСоюзу та громадян обох національностей.

Св. п. Іван Коломон народився 1909 р. в Україні. До ЗСА прибув зі своїми батьками 12-річним юнаком, а до УНСоюзу вступив 1940 р. та залишився зразковим діяльним членом тієї організації до кінця життя. Крім цього вже в ранній молодости включився в суспільну працю української католицької церкви й рідної громади. Зокрема, після Другої світової війни очолив створений у березні 1949 р. Український Греко-кат. Комітет для Переміщених Осіб, в якому співпрацював з тодішнім парохом УКЦеркви св. Миколая о. Олександром Стиранкою. Цей Комітет розгорнув під умілим і енергійним проводом пок. Івана Коломона дуже видатну працю, у висліді якої вдалося переселити до ЗСА поверх 2.000 українських скитальських родин з таборів в Австрії і Німеччині. Негайно після їх прибуття до ЗСА згаданий Комітет прийняв їх усіх під свою опіку, подбав про помешкання для них та допоміг їм влаштуватися на працю. Львину часть зв'язаних з цим заходів Комітету виконав власне пок. Іван Коломон. Він же протягом всього свого життя брав ревну участь також у всіх інших діях української Церкви та української громади, аж поки він не захворів на невилікувальну недугу. У загальних справах він ніколи не жалів ні часу, ні труду ні грошей. — З Іваном Коломоном відійшов у Вічність передчасно зразковий провідний громадянин та неструджений і жертвенний патріот. За це шанували його не тільки земляки-українці, але й сусіди — американці. Одні і другі виявили глибоку пошану до Покійного дуже численною участю в похоронних обрядах. Крім того майже всі місцеві англомовні газети помістили похвальні про нього згадки, при чому деякі величали його „ українським лідером".

Св. п. Іван Коломон залишив в глибокому смутку: дружину Марію, 6 доньок: Дарію Бирке, Анастасію Ланґ, Бланку Рик, Пелагію Васр, Ілейну Жак-і Надину Гавнґс та 16 внуків.

Н. Н.

Зустріч Буковинсько-Української Громади в Торонті з проф. М. Павлюком

На запрошення нашої громади в Торонті 30-го жовтня м.р. упримiщенні спортового товариства „Україна" проф. Микола Павлюк, який нещодавно приїхав до Канади з Европи, виголосив доповідь „Українці і, українська мова в Румунії".

Професора д-ра Миколу Павлюка, численно зібраним буковинцям представив голова громади мґр Олесь Ковальський.

У доповіді проф. Павлюк розповів, що нині в Румунії живе понад 100.000 українців, переважно в Мараморщині, Сучавщині, Добруджі. Банаті та незначна кількість проживає в Букарешті та інших містах Румунії.

Цікава була доповідь про те, що найдавніші українські поселення в Румунії засвідчені в Мараморщині і датуються з XIV ст., про що свідчать Мараморські грамоти написані латинською мовою Joan Michalyj, Diplome maramurasene diu secolul XIV si XV maramures-Szigd, 1900 Мовні факти українських вірок Мараморощини свідчать про те, що українські села цієї области, заселились міґраційними рухами в різні періоди, особливо зі Закарпаття і Галичини.

Значна частина українців живе на півночі Молдавії, у Сучавщині. Це буковинці і гуцули. Припускається, що окремі села в цій частині буковинських гір та полонин вже існували в XIV ст., про це свідчать молдавські грамоти написані давньою українською мовою Costachescu, Documentele Moldovenesti inainte de Stefan cel Mare, vol. I Jasi, 1931, стор. 298-301).

У XV - XVI ст. у північній Молдавії загальна кількість українського населення поступово зростала на рахунок прибулих із Галичини. Значна частина українців Сучавщини, особливо гуцулів з Черемошу, Путівля та верхній течії Пруту, про що свідчать не лише історичні факти, а й особливості їх говору.

Українці живуть у Румунії і в Добруджі, і дельті Дунаю. Проникнення їх в цю область пов'язане зі скасуванням Запорізької Січі в 1775 році. Тут у дельті Дунаю, запорозькі козаки заснували собі назву Задунайську Січ, яка проіснувала ще досить довго.

Як свідчать історичні документи, населення, з якого складалася Запорозька Січ, було неоднорідним. Після скасування Січі переселення частини козаків до гирла Дунаю відбувалося в період, коли діялектні відмінності цього населення ще не стерлися. Це явище спостерігається і тепер у повних особливостях степових говірок румунської Добруджі.

Крім згаданих областей, українці проживають ще в кількох селах Банатської области. Перші їх поселення відносяться до кінця XIX — початок XX сторіч. Наявні документи, а також розповіді старших людей свідчать про те, що більшість українців Банату прийшла сюди зі Закарпаття і лише частина з Галичини. Їх сюди завезли угорські дворяни з метою використання їх на лісорубках. Незначна кількість українців проживає і в Букарешті та інших містах Бумунії.

Потім проф. Павлюк розповів і про освіту в Румунії, в українській мові у початкових школах, у ліцеї в місті Сіґету Мармацієй.

Серед питань освіти особливу увагу приділено українській секції при катедрі Слов'янських мов Букарештського університету, яка була заснована понад 20 років тому і в період свого існування приготувала і випустила ряд викладачів української мови і літератури для шкіл загальної культури і ліцею та ряд наукових дослідників.

В Румунії виходить одна газета українською мовою — „Новий Вік", яка час від часу має і літературну сторінку, де молоді українські письменники і поети з Румунії друкують свої твори. Головою цієї студії є молодий поет Іван Ковач.

Ми довідалися також і про літературне в-во „Критеріон" у Букарешті, яке останньо випустило цілий ряд збірок поезій, антологій з української літератури та фолкльорних матеріялів.

І на кінець проф. Павлюк зупинився на діяльності Педагогічного видавництва в Букарешті, яке, між іншим, друкує і українські підручники для початнових шкіл, шкіл загальної культури ліцею і університету, автором і співавтором є і сам проф. д-р М. Павлюк.

Була зорганізована і виставка українських підручників та мистецької літератури, що вийшли останньо у Педагогічному видавництві та в-ві „Критеріон".

В ході дискусії, у якій взяли участь Марія Ковальська, Корній Савицький, Евген Бурак та інші, проф. Павлюк дав ґрунтовну відповідь на поставлені йому запитання.

У зібраних буковинців залишилось приємне враження із зустрічі з д-ром М. Павлюком.

Управа БУГ

Помер св. п. д-р Северин Чесниковський

Буковинська Україна втратила свого вірного сина — д-ра Северина Чесниковського, що помер по довшій недузі 6-го грудня м. р. у Бостонській лічниці.

Прийшов він на світ 12-го грудня 1907 р. у Задубрівці на Буковині, як син директора школи Теофіля й Гізелі. Його пок. брат Модест був професором математики в університеті в Фрайбурґу, його сестра, Олена, зам. Тевтул, проживає у Фрайбурґу в Німеччині. В роках 1919-27 вчився в українській гімназії в Чернівцях, замешкував в українській бурсі ім. Ю. Федьковича. В гімназії та в бурсі домінував патріотичний, націоналістичний дух. Його співтоваришами були: Іван Ткачук, Артеміда Джулинська-Мареш, П. Григорчук, Шпитко, Гавалешка й ін. У гімназії було понад 600 учнів. Северин належав до найкращих учнів, був добрим шахістом і спортовцем — футболістом. Після матури вступив у 1927 р. на медичний відділ університету в Букарешті, але із-за дискримінаційної румунської політики переїхав у 1928 р. до Праги, де закінчив медичні студії в 1923 р. У Празі він оснував і очолював Відділ українського академічного козацтва „Запороже", раніше основаного в Чернівцях, що мало свої відділи в університетських містах. В історії українського студентського руху „Запороже" відіграв видатну ролю. Як здібний лікар, спеціяліст від грудних недуг, працював у празьких лічницях, був директором санаторії Янов, займав високі становища в багатьох лікарських інституціях. Одружився з баронессою Гільдегардою фон Стірувіц, донькою колишнього австрійського достойника. У 1945 р. переїхав у Мюнхен, де працював у головній дирекції УНРРА й ІРО, як директор Рентґенологічного Відділу, як директор санаторії в Гавтінґу. Всі „діпісти" мусіли мати знімки з Рентґенологічного Відділу перед виїздом за океан, і він багатьом допомі. лікував безкорисно й давав ліки потребуючим, уможливлюючи їм виїзд з Німеччини. В 1952 р. переїхав до Америки, де зразу включився з українське життя. Був видатним членом Центрального Об'єднання Буковинських Українців у ЗСА, Буковинської Громади в Ню Йорку, Наукового Товариства ім. Т. Шевченка, Українського Лікарського Т-ва Півн. Америки, Відділу українського козацтва „Запороже" в Ню Йорку, 455-го Відділу УНСоюзу ім. Л. Українки в Ню Йорку, Об'єднання Американських Лікарів, багатьох американських лікарських і наукових товариств на місцях своєї праці. Спершу працював у Трой, у Павлінґ Санаторіюм, потім у лічниці в Оґденбурґу, Н. Й., в 1958-61 рр. був заст. директора лічниці для грудних недуг в Ешлен, Кентакі, а від 1961 р. відкрив канцелярію у Скеґтікоку, біля Трой, та співпрацював у Сомаританській лічниці у Трой. Був членом Українського Горожанського Клюбу в Коговзі, Н. Й., виступав з доповідями під час національних святкувань у Коговзі та у Вотервліті, Н. Й., виступав з доповідями про комуністичну заюрозу в американських товариствах. Щедро жертвував на українські цілі, м. ін. на Фонд допомоговий буковинцям ім. д-ра сен. В. Залозецького, на ФКУ в Гарварді й ін. Був прихильником гетьманського руху, приятелем видатного дипломата й публіциста — Василя Косаренка-Косаревича. Разом із сестрою Оленою брав участь у посвяченні церкви-пам'ятника в Керґонксоні, біля Союзівки, в пам'ять поляглих героїв, вояків Буковинського Куреня в 1941 р. та у З'їзді буковинців в половині серпня 1975 р. Був добрим лікарем, діягностом, спеціялістом від грудних і внутрішніх недуг, був лікарем-суспільником, гуманістом, чутливим на людські терпіння. Своїх пацієнтів-українців лічив безкорисно, ще й давав їм ліки. Був товариський, любив бувати на українських імпрезах, академіях, бенкетах і забавах, зустрічатися з земляками. Щороку їздив до Німеччини, на могилу батьків у Мюнхені, відвідував сестру та рідню у Відні. Із-за багатьох додатніх прикмет свого характеру був загальнолюблений, втішався пошаною серед українців і американців, зокрема в лікарському світі. Вирятував багатьох своїх пацієнтів, але не міг вирятувати себе. Як оптиміст вірив у скорий поворот до своїх пацієнтів, одначе не довелося... Його передчасна смерть викликала загальний жаль серед усіх знайомих.

В неділю 7-го грудня члени Українського Клюбу в Когонсі разом зі своїм парохом, о. крил. В. Андрушковим, помолилися при домовині Покійного у Скеґтікоку. В понеділок 8 грудня о. І. Куліш, парох Свято Миколаївської парафії УПЦ у Трой відправив парастас у похоронному заведенні у Скеґтікоку. У вівторок, 9-го грудня о. митроф. прот. І. Ткачук з Ню Йорку, шкільний товариш Покійного, та о. І. Куліш відправили панахиду й похоронні обряди, сказали прощальні слова в обох мовах. Похоронили Покійного на кладовищі у Скертікоку. біля могили покійної дружини. Над відкритою могилою промовив д-р О. Соколишин в Ню Йорку, прощаючи Покійного від Центр. Об'єднання Буковинських Українців у ЗСА, „Запорожя" та 455 Відділу УНСоюзу ім. Л. Українки. Відтак, донька Покійного, Олександра Вальнер, запросила священиків і приятелів на поминки. Тут о. І. Ткачук сказав зворушливий спомин про Покійного, як людину щиросердечну, доброго приятеля й гуманіста.

Осиротив дочку Олександру, заміжню за Джоном Вальнером, сестру Олену Тевтул з сином і невісткою в Німеччині.

І. Дурбак

Пам'яті д-ра Євгена Суховерського

Сповняється рік, як у Німеччині при родині сина помер у віці понад 80 літ с.п. д-р Євген Суховерський. Була це людина шляхетних прикмет, розсудна й тактовна і цими прикметами здобув він повагу серед громади, а при тому й певну мірку респекту чужої влади до його особи.

Уродженець буковинської землі, Покійний по закінченні гімназії став членом студентського т-ва „Січ" у Чернівцях. Студіював ветеринарну медицину у Львові та покінчив студії докторатом. Побіч студій брав участь у громадському житті, де інші студенти активну брали участь. Д-р Суховерський заснував перше Т-во Українських Ветеринарних Лікарів під назвою „Ватра", і був його першим головою.

При творенні української влади на Буковині в інці 1918-го року д-р Суховерський брав живу участь.

Був він урядовим ветеринарним лікарем повіту Сторожинець, а тому знав кожну закутину цього повіту й був у контакті головно із селянством, котрому допомагав як лише міг. Окрім своєї професійної праці утримував тісний зв'язок із столицею Буковини Чернівцями, а знаючи, що економія це самооборона для збереження нації фінансував кооперацію і український Кредитовий Банк.

Як громадянин - українець д-р Суховерський не стояв осторонь рідної громади. Він був членом Української Національної Партії, членом-основником т-ва „Українськ-нівцях та почесним членом кий Народний Дім" у Чер-заснованого мною у 1932-му р. Т-ва „Розвитку Дрібного Господарства."

Організація українських ветеринарних лікарів у ЗСА оцінила заслуги Покійного у святковому зібранні в 60-их роках у Клівленді, в котрому він брав особисто участь.

Покинув Покійний засмучених двох синів і невісток, кілького внуків, велику, розсіяну по континентах родину Суховерських, свата Митрополита Мстислава та спore число приятелів.

Сильвестер Пігуляк

Наші школи в різдвяному сезоні

Фотознімка та вістка про український „Вертеп" у боффалівській газеті.

Під час Різдвяних Свят, за звичкою повертаю влучник телевізора, щоб оглянути найновіші події в світі на другому каналі (Н Бі Сі) в Боффало, Н. Й., а тут на екрані в чудових кольорових строях — українські гетьмани, козаки, ангели та різдвяна зірка, сяє веселкою кольорів.

Родина з радощами вигукує: — Українці! — на підтвердження лунає... „даруй волю, верни славу нашій ненці Україні"... Хоча це тривало коротко, але так хотілось, щоб ті змерзлі дитячі личка в чудових строях затримались якнайдовше на екрані... Це з Вертепом відвідують українські родини міста Боффало та околиць молодші кляси „Рідної Школи" при УККА.

Вже другий рік з черги, як невтомна, енергійна голова Батьківського комітету Олена Коритник започаткувала Коляду з Вертепом молодших кляс „Рідної Школи". Багато годин праці з молоддю, дало бажані наслідки. Костюми пошили члени Управи Батьківського комітету п-і С. Дмитріюк, Е. Іскало, М. Іскало та А. Пістрак. А скільки ж то радости і тим, що їздили з Вертепом і тим, що вітали у своїх порогах, молодих колядників!

Завдяки стараниям мгра Петра Пуцака та Зенона Депутата, оглянули українські Різдвяні звичаї на телевізорному екрані наші співмешканці, місцевий щоденник „Кур'єр Експрес" помінтив обширну статтю та знімку колядників з Вертепом.

А ось уже й Водохрища, після торжественного освячення води в українській православній церкві святої Тройці в Боффало - Чіктовага, в парохіяльній залі 18-го січня ц.р. відбулась „Ялинка" парохіяльної школи. Відкриття програми „Ялинки" попередила коротким словом голова Батьківського комітету Галина Овчаренко.

Настоятель парохії, директор парафіяльної школи о. Петро Сагайдачний склав подяку учителям, Батьківському комітетові та батькам, які не шкодуючи часу, не раз дуже далеко, возять дітей до парохіяльної школи.

Ось на сцену сміливо ввійшов учень третьої кляси Павло Стеценко — і задеклямував вірш „Добрий вечір" Н. Калюжної. Добрий з Павла декляматор, мова в нього українська чиста, полтавська, така яку передали своїм внукам дідусь та бабуся, могли б прийти послухати її і ті, які бояться щоб їх діти не змішували двох мов, вивчаючи нарівні українську мову з англійською.

Вірш „Різдвяна Зірка" — деклямували сестри Наталка та Ліза Перез. Це чудові завзяті дівчатка, які з великою охотою вивчають українську мову, хоча самі походять з мішаного подружжя, але їх молода мати впоює їм любов до України, котру вона й сама не бачила.

Багато було добрих виконавців, котрими вдало провадила мґр Тамара Андріюк, хоча вони були вперше на сцені, а більшість з них перший рік в українській парохіяльній школі.

Свято Христової „Ялинки" завершив традиційний Дід Мороз в особі Олександра Ткачука, котрий обдарував всіх присутніх дітей різдвяними подарунками, які приготували члени Батьківського комітету В. Тупицький, Ганя Швець при допомозі матерів шкільної молоді.

Успіх, моральний як і фінансовий на утримання „Рідної Школи" і парафіяльної, треба завдячувати Українській Радіо - програмі В. Шарвана, яка безінтересовно на протязі 25-ти років, не раз тижнями день-у-день оголошує та пропаґує працю українських шкіл на терени Боффало та Канадського Прикордоння.

Ніла Дзюба

Нова Управа УЛТПА – Відділ Ілліной

Дня 7-го грудня 1975-го року відбулися Звичайні Загальні Збори Іллінойсь- Відділу УЛТПА з присутністю більшости членів цього, знаного з активности Товариства. Зборами проводив д-р А. Фаріон, який дружньо привітав голову Головної Управи Українського Лікарського Товариства Північної Америки д-ра Ахіля Хрептовського. Як відомо, в червні минулого року осідок Головної Управи УЛТПА по 25 роках існування з Ню Йорку перенесено до Чікаґо. Уступаюча Управа Іллінойського Відділу УЛТПА, головою якої за останні два роки був д-р Г. Щербанюк, отримала вислови признання за дуже успішну працю як теж абсолюторію через аклямацію. Опісля Збори одноголосно вибрали нову Управу в такому складі: голова — д-р Анатоль Литваківський, голова - елект — д-р Роман Оришкевич, заст. голови — д-р Ераст Бурачинський, секретар — д-р Роман Филипович, скарбник — д-р Модест Ріпецький.

Д-р Павло Пундій поінформував про радісно велику кількість нашої молоді, яка студіює медицину. Запанував теж оптимістичний настрій як повідомлено, що майже всі члени Іллінойського Відділу УЛТПА щедро склали на Видавничий Фонд Лікарського Вісника; Іллінойський Відділ пожертвував суму 2,000.00 долярів, а д-р Петро Моцюк зобов'язався покрити всі кошти одного видання нашого єдиного лікарського журналу у вільному світі.

Патріярші й Листопадові торжества парафії ім. св. Константина в Меннеаполісі

З радістю і великим одушевленням сприйняли парохіяни української католицької церкви св. Константина останній дієцезальний заклик нашого Владики Ярослава про відзначення синодально - патріярших торжеств, а також доручення зустріти Листопадові Роковини з належною достойністю.

В неділю 26-го жовтня о. крилош. д-р Кнап відслужив торжественну Службу Божу в намірені нашого Патріярха, Иосифа і за успіх його безкомпромісових змагань за утвердження Галицько-Київського і всієї Руси Патріярхату.

На ділі наша парафія вже від часу IV Архиєп. Синоду в жовтні 1969, — коли наші парафіяни під проводом свого пароха о. д-ра Кнапа взяли участь в прощі до Риму на посвячення Собору св. Софії, стала непохитно на патріярхальних принципах, збудувала величавий церковний храм, а при ньому Музей ім. Патріярха Иосифа, а опісля в 1973 році удостоїлась особистою патріярхальною візитою, в часі якої Блаженніший посвятив музей, виніс подяку парафіянам і пароxові за їх жертвенність для справи Божої і народної, а в часі бенкету в його честь нагородив о. д-ра Кнапа почестю крилошанина за його довголітнє ревне служіння церкві і народові. В часі Служби Божої парохіяни з ентузіязмом відспівали многолітствіє нашому Патріярхові та не жаліли скласти грошові пожертви на патріярший фонд.

Після Служби Божої в читальні ім. Маркіяна Шашкевича відбулась дискусія, в якій учасники проаналізували останнє послання Блаженнішого з нагоди українських днів в Римі, де наш Патріярх закликає весь нарід, його світських і духовних провідників стати на власні ноги та не коритись чужинцям, а то й часто ворогам. Дискутанти обмінялись думками про патріярщий рух в країнах українського поселення де він успішно сприймається, хоч серед деяких кіл, на жаль духовних натрапляє на неоправдані труднощі. Основою дискусії послужили об'єктивно інформаційні статті проф. Маркуся в „Свободі".

В суботу 1-го листопада о. крил. д-р Кнап відслужив Службу Божу в намірені слуги Божого Митрополита Андрея і за його прославу, а в глибокозмістовій проповіді відзначив далеко idуче значення його прослави для української Церкви і народу.

В неділю 2-го листопада при численній участі молоді, яка здисципліновано походом разом зі своїм учительським збором „Рідної Школи" при нашій парафії та молоддю вищих публічних шкіл війшла середущою лавою та склала вінець під березовий хрест в честь героїв Листопадового Чину. В часі Служби Божої і панахиди о. крилошанин Кнап виголосив святочне слово, в якому з'ясував значення Листопадового Зриву, при чому зазначив, що в часі національного горя Боже Провидіння посилає народові церковних і національних героїв, які здвигають народ до самостійности, і які часто засвідчують свої чини своєю смертю, щоб цей народ продовжував своє життя по їхніх геройських подвигах.

Проф. П. Плювак

На шляху піднесення української музичної культури

Серед подій 1975-го року, безсумніву, на загальну увагу заслуговує визначна подія в нашому музичному житті, — це заснування Української Музичної Фундації, що завершилась з хвилиною одержання чартеру „неприбуткової філянтропічної інституції" 19-го листопада 1975 у стейті Ню Джерзі, як вислід старань українського молодого адвоката мґра Романа Пітя в Нюарку.

Хоча потреба такої музичної філянтропічної інституції, як стимулянта українського музичного життя, гостро відчувалася вже від довшого часу, проте на її створення треба було чекати аж до 1975 року. Правда, епохальне рішення про заснування Української Музичної Фундації було винесене Радою Директорів, а відтак Загальним З'їздом Українського Музичного Інституту ще восени 1974 р., проте організаційний період, а особливо бюрократичний процес інкорпорації УМФундації, як неприбуткової інституції, тривав довше, як плянувалося на початку. Для переведення організації УМФундації від УМІнституту делеґовано проф. Дарію Каранович-Гординську та д-ра Богдана Карановича, а на консультанта запрошено д-р Ігоря Гурина з Українського Соціологічного Інституту, (стаття якого до другого ювілейного концерту УМІ, присвячена 20-лідтю УМІ в „Свободі" 17-го квітня 1973) властиво й викликала жваву полеміку серед членів УМІ, що скінчилася великим рішенням про потребу заснування Музичної Фундації.

Задумана як осередок українського музичного життя в світі УМФундація мала б стати тим фундаментом, на якому можна було б пляново розбудовувати, поширювати та закріплювати здобутки української музичної культури. Тобто, УМФ плянує повести працю в кількох площинах, які запевнили б піднесення музичної культури серед широких кіл українського громадянства, а саме:

— в площині освітній: підтримка та поширення музичного виховання — музичні школи, курси, доповіді, наукові конференції і т. д.;

— у виконавчій: влаштування та спонзорування високомистецьких концертів та конкурсних показів шляхом розшукування та підтримки найкращих українських мистецьких одиниць;

— у видавничій: вишукування та видавання нот, музичних творів та музичної літератури; організація музичного журналу та поширення й піднесення рівня української музичної критики;

— збереження української музичної спадщини, як засіб — закладення українського музичного архіву та бібліотеки;

— допомоговій — у вигляді різного типу стипендій чи одноразових допомог для студіюючої молоді та діячів музичного мистецтва.

Що пляни та наміри УМФундації знайшли широкий відгук серед українського громадянства свідчить те, що до Ради Директорів Основників ввійшли представники з різних українських поселень у світі.

Щоб запевнити діяльність УМФундації є необхідна достатня фінансова база, яка має поповнюватися з надходжень від українського громадянства. З цією ціллю розроблено систему членства у такій формі: Членом УМФундації може стати кожна особа, яка внесе або декларує суму, намічену для кожної категорії членства, без будь-яких релігійних чи національних обмежень, а саме:

Одноразова доживотня вплата або декларація мінімум або більше:

а) Член Фундадор... 2000.- долярів, б) Член Ктитор ... 1000.- долярів, в) Член Добродій ... 500. долярів, г) Член Постійний... 100.- долярів.

або річно

д) Член звичайний... 24.- долярів, для студентів... 6.- долярів. Прихильником УМФундації стає кожний, хто внесе суму меншу як 24.-дол. річно.

Про всі інформації просимо звертатися на адресу секретаря УМФ д-ра Богдана Карановича: тел. (201) 375-5689 і Dr. Bohdan Karanowycz, 174 Stuyvesant Ave., Newark, N. J. 07106.

Приємне знайомство

В Міннеаполісі, Мінесота, є хор „Дніпро". Дириґентом — там Микола Бринь. Минулого року вони видали дві платівки: платівку колядок і другу народних пісень. І ось саме ці дві платівки ми отримали від знайомих на різдвяний подарунок.

Із пересічним інтересом я поклав платівку на диск — заграв, і, вірте чи ні, в хату завітало сонце! Наче познайомилися з хорошою людиною. Радість розцвіла усмішкою...

Слава! Нарешті щось зроблено професійно. Нарешті слухаємо співів, а не змагіння голосів.

Насамперед слава дириґентові, йому слід дати щире „п'ять", це він так виличкував пісню. Хор промовляє до нас точними акордами і точними словами. Справді промовляє, зворушує. Бо ж навряд чи може зворушити вас пісня без слів. Змахом одного крила птах не підіймається високо. А тут таке враження, що хористи співають тому, що душа вимагає, їм наче байдуже чи слухає їх хто, чи ні. Саме пташка так співає, з внутрішньої потреби. Ось, напр. жінки заспівують пісню „Цвіте терен" — та це ж дівчата лущать квасолю під повіткою і спокійно замріяно співають. Співають собі, бо душа співає, виливають чуття пісні. Навіть солісти співають цілком безпретенсійно. Ось Михайло Даниленко, гарний соковитий баритон, спокійно й виразно заспівує „Ой наїхали з України", або „Не плач, Рахиле" звучить як у храмі. А вже сопрано Кіра Цареградська (і де вони взяли таке чудо!), то це просто зірка. Проте це звучить буденно — зірка. Ні, вона пташка. Враження, що вона й сама не знає, що співає так прекрасно, бо в неї немає помпи й задавання. Її заспів до щедрівки „Прилетів сокіл" — це горошини, що падають на тарілку... І навіть встигає слова виразно вимовляти. А „форшляги" — це наче її природа, вони в неї грайливі й точні.

Взагалі в хорі немає затягань, все йде з ноти на ноту. Дуже добре, що рефрен другий раз повторює весь хор, а не соліст, як часто чомусь у нас буває.

Важливе й те, що не тільки подані акуратно автори пісень, а й видруковані слова до всіх пісень. Це культура.

І найголовніше — це запис. Запис справді досконалий, професійний. У нас на еміґрації видано багато платівок. На жаль, більшість з них низької культури. Навіть як і добра музична одиниця, то награно по-аматорськи, в порожній залі чи помешканні, без належної координації. Тоді така платівка „пищить, та грає" (як та грузинська бджола): лящить, гуде, слів не розібрати, іноді крайно примітивно перекладені російські пісні (хоч і голосово гарно), і дуже часто без авторів музики і слів. Це певного роду леґковаження. Чи варто так видавати платівки? Тут можуть бути різні погляди, але хочеться щиро сказати, що така платівка лежить... Вона не є дорогим гостем, ані приятелем, бо вона до вас промовляє „незрозумілою мовою". Тоді як до такої платівки як ця, або , напр., до платівок Капелі бандуристів, ставимось з пошаною: обережно беремо в обидві руки, подуємо кілька разів і тоді тільки кладемо на диск.

Справді, слід було б поважніше ставитися до видавання платівок, отже до видавання своєї творчости, свого надбання. Адже це надбання якщо має залишитися для поколінь, тоді мусить бути досконале.

Хор „Дніпро" доказав, що це можливо. Хай дорожче обійдеться, зате з любов'ю таку річ зберігатиме нарід.

На обгортці однієї з цих платівок читаємо: „Сімнадцяту річницю свого існування хор „Дніпро" відзначає випуском цієї платівки, сподіваючись, що вона принесе приємність любителям української пісні". Так, вона безперечно приносить приємність. Ми щасливі, що „нав'язали" таке приємне знайомство. Знайомство з „птахом, що одностайним змахом крил підняв на осяйву верховину краси...".

Дм. Грушецький

Будьте зі святом здорові

„З Різдвом Христовим!" Так вітали цього року діти школи Українознавства, діти мішаних подруж парохії св. Юрія Переможця в Мінеаполісі своїх і не своїх парафіян, ходячи Христа славити в суботу 10-го січня 1976 роу. Для них це була навина-першина, бо вони лише чули з оповідань учителів, як то в Україні діти колядували, а цього року, дякуючи учительці Інні Еллі-от, яка довго їх до цього підготовлювала, вирушили самі. Та й погода була: мороз зменшився, а хуртовина піднялась. В цей день випало понад вісім інчів снігу, але не дивлячись на це діти з зіркою, яку зробив д-р Сергій Єрмоленко, об'їхали двадцять одну родину. В першу чергу завітали до о. настоятеля, потім до старших людей, що живуть в домах для старших. Не минули вдовиць і всіх тих, хто прихильно ставився до школи, завітали до Марії Процай до української крамниці, яка спонзорувала і допомагала їхнім дідусям та бабусям дістатися до Америки. Треба було бачити, з якою радістю приймали колядників (між ними були й трирічні, найстаршому дев'ять років), як обдаровували їх печивом та цукерками, навіть американські пані в старечих домах виносили їм подарунки.

„Різдво Твоє Христе Боже наш...", чулося в кожній хаті, куди вони заходили, а потім „Нова Радість стала...", „Бог Предвічний...". Втомлені, проте задоволені закінчили вони суботу.

У неділю, 11-го січня у парохіяльній залі чекала їх ялинки з подарунками, спонзорована Управою парохії. Марія Товстоп'ят, культ.-освітній референт парохії, постаралася набити торбинки смачними речами. Учителі з батьками і з головою Сестрицтва О. Стеценко приготували смачний обід, на який запросили всіх парохіян. Перед початком обіду була маленька програма. Відкрили її Різдвяним Тропарем, який відспівали діти. Керівник школи інж. Валентина Єрмоленко привітала присутніх на залі від імени Школи з Різдвом Христовим та Новим Роком, побажала всім міцного здоров'я та довгих щасливих літ. За давньою традицією просила всіх згадати дорогих нам людей, згадати також тих, що мучаться за Правду в далеких таборах примусової праці, за тих, що сидять по тюрмах і за тих, яких „лікують" в психіятричних лікарнях. Пригадала про день 12-го січня — „День Української Солідарности", про обов'язок дбати і виховувати наших дітей в українському дусі, начити любити мову їхніх батьків, дідусів та бабунь, передати традиції, історію та культуру нашого народу, бо діти це наше майбутнє. Програма перепліталася хоровим співом під акомпаньямент Кіри Цареградської і деклямаціями дітей. Діти колядували також всім на залі, до кого не змогли заїхати в суботу. Рясні оплески покривали кожний виступ, приносячи втіху дітям, батькам і вчителям, що праця їх проходить не намарно.

По закінченні обіду, який благословив о. настоятель прот. Микола Годинський, керівник школи подякувала всім присутнім, що звеличали дитячу імпрезу і всім тим, що тепло приймали дітей з колядою; голові сестрицтва Олені Стеценко і учителям за смачно приготований обід і спеціяльно учителям за підготову дітей до свята; Кірі Цареградській за чудовий піяносупровід; Управі парохії за спонзорування ялинки; Марії Товстоп'ят за підготову подарунків і організацію ялинки і батькам за допомогу переведення цієї імпрези та смачне печиво, яке щиро позносили. Молитвою закінчено свято. Отець настоятель подякував керівникові Школи інж. Валентині Єрмоленко за працю з дітьми на добро Православній Церкві, на добро Українському народові.

Наталія Кобець

Виставка творів Катерини Кричевської-Росандіч в Едмонтоні

В залі Українсько-канадського музею-архіву в Едмонтоні, Канада, від 15-16 листопада м. р. відбулася виставка творів Катерини Кричевської-Росандіч, що була небуденною подією на тлі української образотворчости в Едмонтоні. На цій виставці мисткиня показала 56 творів, між ними 10 картин виконаних ґвашем, 11 олійних, а переважаючу більшість становили акварельні пейзажі. А що Катерина Кричевська найповніше й найщиріші виявляється в акварелі, слід її роглядати передусім, як акварелістику.

Основна тематика мисткині, це акварельні пейзажі з водою (ріки, озера й океани), отже сюжети дуже приємливі, тому щиро промовляють до глядачів.

Розглядаючи її акварелі з мистецького погляду, можна сказати, що найвартісніші з них, це „Руїни замку", „Пристань в Сан Франціско", „Монтерей", „Тихий ранок", „Старче Чікаґо", „Ґондолі" й деякі інші, що крім технічної майстерности, позначені особливим кольоритом, безмежною перспективою, зокрема переданням відповідного настрою. Теж повні чару акварелі з українською тематикою, як „Український краєвид", „Київ з Дніпра", „Канів", „Весна в Карпатах" та інші. Неменшої вартости картини виконані ґвашем та олією: „Човен", „Рибальска пристань", „Венеція", „Рибальська оселя", „Карпатські гори", „Болота" тощо. Значно оживляють краєвиди людські штафажі, що їх мисткиня зображує в багатьох пейзажах („Пралі" ч. І і ІІ, „На роздоріжжі", „Переправа на Дніпрі", „Рибалки", „Русалки" і т. д.).

Знаючи акварелі дядька Катерини Миколи Кричевського — знаменитого акварeліста, що здобув собі широку славу на терені Франції та ще й розглядаючи її акварелі з одноіменними сюжетами („Човен", „Париж", „Венеція", „Канал Гранд", „Ґондолі"), можемо підозрівати, що Катерина Кричевська — епогонка свого славного дядька. Проте, це було б тільки поверхове враження. Без сумніву, впливи Миколи Кричевського та акварельні твори Катерини немалі, проте вони стали більше імпульсом та джерелом надхнення для її акварель, бо в сприйманні подібних сюжетів між Миколою Кричевським і Катериною все ж велика різниця, зокрема в їх інтерпретації, в сприйманні кольорів, навіть в техніці виконання.

Акварелі Миколи Кричевського („Париж", „Венеція", „Над Сеною", „Ґондолі", „Каналє Гранде" й безліч інших) наскрізь зрівноважені, надихані ліризмом та виконані субтельною технікою — наче пастелею. В акварелях Катерини, крім субтельних та ліричних партій, зустрічаємо часто контрасти, кольористичну експресію та бурхливий темперамент. В акварелях Катерини помітний широкий кольористичний діяпазон, проте мисткиня розпоряджає кольорами ощадно й намагається висловитися лаконічно. Вміє двоматрьома тонами передати враження води та її бездонну глибину („Човен", „Венеція", „Тихий ранок"), а оперуючи вміло вальорами повітряної переспективи, показує в пейзажі безмежний горизонт („Пристань в Сан Франціско", „Монтерей", „Старе Чікаґо"). Це зумовлене передусім глибокою творчою інтуіцією мисткині. Хоча Катерина Кричевська оперує теж майстерно ґвашем та задовільно олією („Рибальська пристань", „Рибальська оселя", „Переправа на Дніпрі", „Полудень", „Болота", „Карпатська осінь"), все ж глядач може легко відчитати, що акварeля, це стихія нашої мисткині.

Слід пам'ятати, що акварeля — одна з найстарших і найшляхетніших засобів малярства належить до найтрудніших технік, бо коли олійною фарбою, темперою чи ґвашем можна міняти кольори й тони без особливих клопотів, в акварелі мистець мусить мати добру рутину й бути обдарованим сильною інтуіцією, щоб одним тільки мазком пензля досягнути бажаного враження. Тому то сьогодні мистці дуже нерадо вживають акварелі й послуговуються легшими малярськими засобами. Катерина Кричевська-Росандіч належить до тих небагатьох акварелістів і виразно зарисовується на тлі нашої образотворчости на еміґрації. Її твори позначені реалізмом, проте її реалізм аж ніяк не позначений яким-будь шаблоном; він наскрізь самобутній, промовляє з її картин ориґінальною мистецькою мовою, що переконує глядачів.

Творчість Катерини Кричевської теж тісно пов'язана з Батьківщиною, про це доказують картини „Український краєвид", „Весна в Карпатах", „Київ з Дніпра", „Переправа на Дніпрі", „Українське село", „Канів", „Жнива", „Дерев'яна церква", „Михайлівський манастир у Києві", виконані в теплих тонах і саме такі сюжети найглибше зворушують пересічного глядача.

Талант Катерини та наклін до акварельних пейзажів мають глибоку традицію в родині Кричевських — славних українських мистців. Вона виростала й формувалася духово у цій високомистецькій атмосфері. Славетний її дід Василь Г. Кричевський — всесторінній і майже геніяльний мистець та творець українського національного стилю в архітектурі, виявив блискучий талант до малярства саме в акварельних пейзажах з України, зокрема в кримських і техніку акварелі довів до майстерности. Федір Г. Кричевський — його брат був одним з найвидатніших наших малярів та професором Академії Мистецтв у Києві, а батько Катерини Василь — визначний мистець-маляр, поза олією й ґвашем, радо працює в акварелі. А вже окреме місце в творчості Катерини займає її дядько Микола Кричевський. Тому закономірним є, що Катерина — продовжниця „династії" мистців Кричевського, продовжує цю світлу традицію.

Твори нашої мисткині зокрема акварелі наповнені чаром її кисти, до цього вони великого розміру, здобули на виставці в Едмонтоні великі моральні й матеріяльні успіхи, бо живо заінтересували глядачів, які розкупили більшість творів.

Може не для всіх приємливі твори Катерини, бо вони реалістичні, а реалізм сьогодні не в „моді", зокрема мистців і глядачів, які заражені „лівими" течіями від експресіонізму через інфантилізм аж до абстракціонізму, хоча з цих напрямків не второпають ні „в зуб". Воліють безглузду „стилізацію", або й чисту „халтуру", тільки не реалізм та інші стилі, які основані на клясичних зразках. На жаль, вони жорсотко помиляються, бо немає старого чи нового (модного) мистецтва, а є тільки мистецький твір, або безвартісна мазанина. А добрий мистецький твір ніколи не постаріється і завжди буде понад часом. Очевидно, кожному вільно захоплюватися скрайнім модернізмом, навіть абстракціонізмом який, на жаль, нічого конструктивного не вклав у нашу образотворчість). Кожному вільно блукати по „джунґлях" всяких „ізмів", проте не вільно (морально) заперечувати архитворів світових геніїв, які мабуть до кінця світу хвилюватимуть людську душу. Не можна теж заперечувати творчости наших великих мистців, що вклали великі цінноці в скарбницю українського мистецтва. Нам слід вкінці усвідомити, що наше сторіччя ще не створило якогось скристалізованого стилю, бо це тільки доба шукання (часто в темряві) нової мистецької істини. Аж з перспективи десятиріч (а може й сторіч) зможе історик мистецтва охопити цілість цієї доби й належно її оцінити.

Сьогоднішні модерністичні течії, це ефемериди, які завтра можуть стати немодними, як всякі танґа й „шляґери" гинуть на наших очах, коли сонати Бетговена будуть вічними, на скільки вічним є людство. Тому творчий шлях Катерини Кричевської-Росандіч наскрізь правильними.

Іван Кейван

Появилося американське видання про українців у німецьких концтаборах

В американськім видавництві Vantage Press вийшла з друку книга: Petro Mirchuk, IN THE GERMAN MILLS OF DEATH. Книжка в твердій оправі, 217 сторінок, ціна 6.95 дол. До набуття в кожній американській і канадійській книгарні, або прямо в видавництві:

Vantage Press,
516 W. 34 St.,
New York, N.Y. 10001.

Хоч від закінчення Другої світової війни пройшло 30 років, то це перша книжка англійською мовою про українців у німецьких концтаборах. На підставі того, що досі видано англійською мовою про гітлерівські концтабори, читач мав враження, що там ліквідовано тільки жидів, та деяку кількість нежидівських противників гітлеризму, в кожному разі не українців, бо ж українці, якщо були там, то лише як сторожа, члени ґестапа, „особливо жорстокі антисеміти". Щойно з цієї книги д-ра П. Мірчука англомовний читач довідується, що в гітлерівсько-німецьких концлягерах каралися теж тисячі українських політв'язнів і що вони були там жертвами німецьких садистів.

Хто хоче набути цю книжку для себе з власноручним підписом автора, хай вишле замовлення і 10 дол. на адресу:

Dr. P. Mirchuk,
5012 N. Marvine St.,
Philadelphia, Pa. 19141.

В КОНСТАНТИНОПОЛІ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

наша делеґація сьогодні перебуває у спільній молитві з вселенським Патріярхом в церкві св. Юрія у Фанарі". Тому десять літ в базиліці св. Петра і в церкві св. Юрія відбулося „торжественне відкликання давніх клятв, чим ми хотіли усунути назавжди з пам'яти і з Церкви навіть спомини про ті сумні події". То був знак направи великого історичного лиха і вияв доброї волі будувати разом у послусі Господа. Почалась нова доба братерства.

Господь хотів цього акту, що стався при кінці Собору за Божим благословенням. Сталось це в присутності вірних з різних сторін світу. Тим почалась нова історія братерства, яка приведе католицьку і православну Церкви до, — і Папа цитує Томос Аґапіс із православної заяви 7. XII. 1965, — „нового співжиття для добра душ, приходу Божого Царства в повноті віри, братньої згоди, життя спільними Таїнствами, яке існувало між обома Церквами в першому тисячолітті".

Той акт відкликання взаємних клятв усунув з багатьох сердець гіркість і недовір'я. Любов огрілась і стала діючою. „Всі ми разом почули голос Господа, який кожного з нас питав: «Де є твій брат» (Бут. 4,9). Ми шукали один одного і ми стрінулися, як браття, два рази із дорогим бл. п. Патріярхом Атенаґорасом, якого ми шанували і любили, і більше разів із багатьма іншими достойниками-пастирями Східніх і Західніх Церков".

Дальше Папа говорив: „Святий Дух просвітив наші уми і довів нас, щоб ми побачили ясніше, що Католицька Церква і Православна Церква є об'єднані глибокою злукою так, що мало бракує, щоб була ця злука повною, щоб остаточно спільно служити Евхаристію Господа... Ми побачили в кращому світлі, що ми маємо спільні Таїнства... зокрема те саме священство... те саме єпископство,... а також і факт, — тут Папа знову цитує документ грецької Церкви, — «що століттями ми відбували разом Вселенські Собори, які боронили скарбницю віри проти всяких змін» ми жили життям Церков-сестер".

Папа вказав на вагу хвилини: „Тепер взаємовідношення наших Церков увійшли у нову фазу із створенням нових середників діялогу-розмови, які оперті на великих здобутках останніх десятьох років і призначені, щоб зростати до повної злуки між нашими Церквами". Черговим кроком до ще більшого зближення є створення „Всеправославної Комісії", яка має приготовити богословський діялог із Католицькою Церквою і більше того, сам царгородський Патріярх створив власну спеціяльну Комісію для переговорів із римською Церквою. „Ми дуже цінимо цю ініціятиву і заявляємо повну готовість зробити те саме з нашої сторони, щоб спільно могли ми зблизитись до спільного об'єднання, ідучи разом тією «кращою дорогою» (1 Кор. 12,31) — дорогою взаємної любови". Дальше Папа цитує із листа до Патріярха Атенаґораса, в якому Папа вказував на потребу спільного шукання відповідних форм до зближення і єдности, яка, хоч ще не досконала, але вже існує. На основних правдах віри, живучи спільними Таїнствами, у дусі віри й любови, скріплені Святим Духом, треба поступати, щоб пізнати зрізничкування і труднощі з метою їх подолати під впливом Святого Духа.

Папа закінчує побажанням: „Так, отже, в пошані до законних літурґічних духовних різниць, дисциплінарних і богословських, за Божою допомогою, можемо збудувати в стійкий спосіб повну єдність наших Церков".

На слова Папи відповів митрополит Мелітон красномовно, в стилю грецької реторики: „Ми згадуємо сьогодні спомин забуття того, що було в минулому. Не всього минулого, але тієї частини минулого, що має лишитись минулим і лиш минулим. Святкуючи сьогодні десяту річницю відкликання клятв Церкви Риму і Константинополя, вони є покликані з однієї сторони проголосити і повторити все те, що в минулому є їм спільне — і все те є рівночасно спільне для однієї Святої Христової Церкви, а з другої сторони — відкинути все те, що ділить, і, розцінюючи в той спосіб минуле, будувати сучасне для доповнення майбутности в єдності. І тому сьогоднішнє торжество дає для наших двох Церков обабіч, і через них для цілої Христової Церкви на землі, зміст нового екуменічного руху, що побудований тим разом на еклезіологічній базі. Цей рух походить в дійсності з минулого, на дорозі традиції, яка є одна і об'єднуюча. Цей рух формується у сучасності і спрямовується на зустріч Христовій майбутності в напрямку Церкви: однієї, вселенської, видимої на землі".

Митрополит Мелітон передав Папі від Патріярха Дмитрія І святий поцілунок миру, щоб, як окличник волі християнського Сходу, дарувати для світу із західнім християнством спільне свідчення про одного Господа, одну віру, одне Хрещення, одну Церкву і в ній один світ в Бозі".

По своїй промові Митрополит вручив Папі листа Дмитрія, що його прочитав Секретар для справ З'єдинення. Патріярх Дмитрій м. ін. пише: „В Ньому, Божому Слові, наша свята Христова Церква в Константинополі обнімає Єпископа Риму і святу Церкву Риму в акті, що немов запах прослави підноситься до Бога від п'яти патріярхатів Церкви однієї, святої, вселенської і апостольської, у якій Єпископ Риму є призначений начальствувати в любові і пошані; Церква обнімає його, віддаючи йому усю пошану, яка походить із цього становища. В цей спосіб, по нарадах із нашим Св. Синодом, який нас оточує, наш Святий Апостольський Престіл, патріярхальний і вселенський, певний того, що висловлюємо думки первісної Церкви".

Із слів Патріярха бачиться наскрізь богословську думку про церковну патріярхальну структуру Вселенської Церкви, і ця думка є типовою у східнім еклезіологічнім мисленні, якої стільки століть не вміли розуміти на Заході; і це непорозуміння спричиняє подекуди й досі стільки перешкод, труднощів і прикрощів у цьому ж еклезіологічному питанні.

По папськім благословенні Папа Павло VI зробив несподіваний великий жест смирення-покори, що мов печать лишиться на цьому десятилітті: Папа приклякнув і поцілував ноги зворушеного Митрополита Мелітона. Митрополит хотів зробити те саме, але Папа здержав його і подав йому руку, яку Митрополит стиснув і поцілував.

По Літурґії Митрополит пішов до престолу св. Папи Лева IX в базиліці св. Петра, щоб покласти китицю квітів і помолитись на честь Папи, по смерті якого сталася сумна подія розколу. Також Митрополит відвідав гробівець Папи Івана XXIII.

Патріярх Дмитрій І, коли тільки довідався про жест Папи в часі відправи, зразу видав заяву, що жест Папи не мав досі прецеденту в історії. Патріярх заявив: „Цей великий акт Його Святости визнаємо, як продовження традиції Єпископів-Отців Церкви неподіленої, які творили великі речі при допомозі смиренности. Тією поставою найшановніший і для нас дорогий брат Папа Риму Павло VI перевищив сам себе і вказав Церкві і світові, хто є і може бути християнином, християнським єпископом Церкви, а особливо єпископом християнства — є він силою помирення і єдности Церкви і світу".

У паризькім щоденнику „Ля Круа" (20-го грудня 1975 р.) католицький мелхітський Патріярх Максим V радше з резервою поставився до цього жесту Папи. Він вважає, що цей жест смирення Папи радше приносить труднощі у взаємних відношеннях між католиками східнього обряду і православними. Патріярх Максим висловив теж своє незадоволення, що хоч він був тоді присутній у Римі, не був запрошений на цю Літурґію і врочистість, а, на його думку, повинен би був бути, ревізія канонічного східнього права повинна б такі ситуації взяти до уваги.

Відділ ООЧСУ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

хан від місцевої станиці Пласту, Франц Колодій від „Самопомочі", Володимир Білик від місцевого Відділу Т-ва за Патріярхат і Володимир Сохан від Українського Народного Союзу і „Свободи". Привітали ювілятів також американські гості: Йосиф Талафус — міський суддя і Фред Стівенс — повітовий шериф, а від посадника міста д-ра Павла Джордана, який був на виїзді, наспіла привітальна телеграма.

Вкінці бенкету голова СУМА інж. Мирослав Шміґель в асисті членів Головної Управи СУМА Корнеля Василика і Ярослава Петрика вручив місцевим діячам ООЧСУ і СУМА Галині Гаврилюк і Григорієві Бурі грамоти почесних членів СУМА. За головним столом, крім згаданих вгорі, були: о. Саган, сотрудник місцевої української католицької парафії та Роберт Челяк, місцевий український адвокат.

В мистецькій частині виступали: група сумівців із рецитацією про три початкові букви назви Спілки Української Молоді, сумівські спортовці із скечом, та аматорський гурток Відділу ООЧСУ і Осередку СУМА під керівництвом Івана Цьолка із постановкою сатири Софронова - Левицького п.н. „Євшан Зілля". Господинею цього ювілейного бенкету була сумівка Анна Вох.

Після бенкету і мистецьких виступів відбулася на цій самій залі забава при звуках оркестри „Доміно".

Український Літературно Мистецький Клюб Ню Йорк 149-2 ст.

Ню Йорк. — З Літературно-Мистецького Клюбу в Ню Йорку повідомляють, що в приміщенні цього Клюбу, у п'ятницю 13-го лютого ц. р. о год. 7:30 вечора, Роман Купчинський прочитає доповідь — політичну біографію Леоніда Плюща п. н. „Людина, що потрясла сумлінням світу".

Юрій Левус –

член УНС Відд. 220 Б-ва свв. апп. Петра і Павла в Чикаґо, Ілл., помер 19-го січня 1976 р. на 62 р. ж. Нар. в с. Букова Гора в Зах. Україні і став членом УНС в 1949 р. Полишив у смутку дружину Марію, синів Володимира і Романа. Похорон відбувся 23 січня ц. р. на цвинтарі св. Миколая в Чікаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Едвін М. Блідий, секр.

Замість квітів на могилу мого Улюбленого і Дорогого СТРИЄЧНОГО БРАТА

бл. п. Ярослава Біласа

складаю:

25.00 дол. на Фонд Блаженнішого Патріярха Йосифа,
25.00 дол. на Фонд Катедри Українознавства при Гарварді.

Оля БІЛАС-БУНЕЦЬКА

✝

Ділимося сумною вісткою з Ріднею і Приятелями, що в четвер, 5-го лютого 1976 року, відійшов, ненадійно, від нас у Вічність наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО, БРАТ, ШВАҐЕР і СВАТ

бл. п.

ІВАН ФЕДИШИН

народжений в Братишеві, Станиславівщина.

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 6-го лютого 1976 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Буґая.

ПОХОРОН — в суботу, 7-го лютого 1976 року, о год. 9-ій рано з української католицької церкви Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії на цвинтар Мт. Олівет в Детройті, Міш.

В глибокому смутку:

дружина — ЗОНЯ з КАЛЬБІВ
донька — МАРТА з мужем ОСТАПОМ КВІТКОВСЬКИМ
брат — МИХАЙЛО з родиною в Україні
шваґри — ЯРОСЛАВ, БОГДАН, МИРОСЛАВ КАЛЬБИ з родинами
НУСЯ БОЙКО з мужем ВАСИЛЕМ та родиною
свати — д-р ДЕНИС і МАРІЯ КВІТКОВСЬКІ
родини: КАЛЬБІВ, ПАСТУШЕНКІВ, ТАРАЩУКІВ і ЛУЦЬКИХ

ПОДЯКА

КОМІСІЯ ЛІТЕРАТУРНО-ДОПОМОГОВОГО ФОНДУ ОУП „СЛОВО" ім. МИКОЛИ ПОНЕДІЛКА
складає щиросердечну подяку всім Друзям, Приятелям і Шанувальникам пам'яті

сл. п.

Миколи Васильовича Понеділка

які після Його похоронів, під час поминального обіду, дня 31-го січня 1976 року, склали свої щедрі пожертви на потреби ЛДФонду, що його Покійний довгі роки очолював,

в сумі 540.50 долярів.

Дальші ласкаві пожертви для вшанування світлої пам'яті довголітнього Голови, а тепер Патрона Фонду, просимо пересилати на адресу: Selfreliance, Literary Fund „Slovo", # 3727, 108 Second Avenue, New York, N.Y. 10003.

За Комісію ЛДФонду ОУП „Слово" ім. М. Понеділка:

Святослав Гординський, заступник голови
Іван Керницький, фінан. секретар

✝

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в суботу рано, 7-го лютого 1976 р. відійшов у Вічність, по тяжкій недузі, на 74-му році життя, наш Невіджалуваний МУЖ, БАТЬКО, ДІДУНЬО, ВУЙКО й ШВАҐЕР

бл. п.

о. ВОЛОДИМИР КОВАЛЬ

нар. в Цінева, пов. Рожнятів, дня 19-го жовтня 1902 р.
Парох Перевізця і Медині в Україні, Парох Рабендему й Діллінґену в Німеччині, в Америці Парох Бродалбіну, Барнесборо й Редінґу.

ПОХОРОН — в середу, 11-го лютого 1976 р. о год. 10-ій рано в українській католицькій церкві Рождества Преч. Діви Марії в Редінґу, а опісля на місцевий український католицький цвинтар.

У глибокому смутку:

дружина — ДАРІЯ з ШПІЦЕРІВ
сини: д-р ЛЮБОМИР М. з дружиною ДАРІЄЮ та дітьми ВІРОЮ, АНДРІЄМ, МАРУСЕЮ і ЯРОСЛАВОМ
СТЕФАН з дружиною АННОЮ ШЕРИЛ
мґр інж. ЮРІЙ з дружиною МАРІЄЮ Л. та дітьми МАРТОЮ, МАРКОМ, АДРІЯНОМ і РОКСОЛЯНОЮ
брат — ЯРОСЛАВ з дружиною ІРИНОЮ в Україні
сестри: ОЛЬГА з родиною в Україні
ЯРОСЛАВА з родиною в Україні
шваґри: мґр інж. ОРЕСТ ШПІЦЕР з родиною в Польщі
ЯРОСЛАВ ШПІЦЕР з родиною в Польщі
та ближча і дальша Родина в Україні, Польщі, Канаді і ЗСА

У столиці Австралії про українство

Канберра. — Дня 9 грудня 1975 року проф. Яр. Рудницький у товаристві А. Жуківського відвідав Австралійський Національний Університет і його бібліотеку. Він мав довшу розмову в справі студій українознавства в Австралії взагалі, а в Канберрі зокрема, з проф. Р. Г. А. де Бреєм, головою Департаменту Славістики АНУ. Проф. Де Брей дуже прихильно віднісся до пляну створення Катедри Українознавства при одному з австралійських університетів, а зокрема до проєкту семінарів українознавства цієї Катедри, що мали б відбутися в 1978 р. в кількох австралійських університетах, як перший крок до остаточного вирішення, в котрому з них були б найкращі умовини для повноцінного функціонування КУА. Проф. Де Брей згадав і схарактеризував славістику — —а насамперед російські студії в таких університетах як Нової Південної Валії з проф. Т. Чижовою на чолі, університети в Брізбані, Мелбурні, Аделаїді, Перті, та ін. містах. З уваги на бюджетові ощаджування в цих університетах не можна було досі ввести українознавства як академічного предмету й тому Катедра УА — єдина реалістична розв'язка цієї справи на далеку мету. Як автор огляду слов'янських мов „Гайд ту Славонік Ленґвіджес" —одної з найоб'єктивніших книжок у славістиці, що включає й огляд української мови, проф. Де Брей заявив, що в Австралії є потреба вивчати й інші мови слов'янського світу крім російської й тому добре вивінувана КУА сповняла б важливу ролю в австралійському науковому світі (ОУПС).

Лещетарські першості УСЦАК-у на 1976 рік

Фраґлент з перших лещатарських змагань за першенства УСЦАК — в 1954 в Лейк Плесід, Н. И.

Цьогорічні Лещатарськ і змагання за першість Української Спортової Централі Америки і Канади присвячено 200-річчю Американської Незалежности та 100-річчю Українського Поселення в Америці.

Карпатський Лещатарський Клюб, Ню Йорк є господарем змагань, які відбудуться 28 - 29 лютого 1976 р. у Вест Моутен Скі Арео в Ґленс Фалс Н. И. у програму змагань входитиме: крутобіг, з'їздовий біг або великий крутобіг (залежно від снігових умовин) у таких вікових групах: чоловіки, жінки, юнаки юначки (14 - 18) хлопці, дівчата (9 - 14).

Висліди крутобігу будуть вчислені до альпійської комбінації (крім групи хлопців і дівчат). В програмі є також плоский біг чоловіки 8 миль, а жінки 5 1/2 милі.

Початок змагань субота 28-го лютого 8-ма год. ранку. Плоский буг відбудеться в неділю 29-го лютого 9-та год. ранку. В суботу вечір господарі змагань улаштовують бенкет для змагунів і гостей, в Квінсбері готелі у Ґленс Фоллс. В програму бенкету входить: спільна вечеря, роздача нагород та забава.

КЛК Ню Йорк закупив медалі за 1-ше, 2-ге та 3-тє місце у кожній конкуренції (у всіх вікових групах). Кожний учасник і учасниця змагань одержить пропам'ятну медалю, уфундовану Українським Комітетом для відзначення 200-річчя Незалежности Америки та 100-річчя Українського поселення в Америці.

На цьогорічних змаганнях сподіємося побачити понад сто учасників.

Роб

З культурної хроніки Клівленду

Після відзначення Січневих Роковин, український Клівленд має на черзі низку культурних імпрез, які слідують в цьому сезоні.

Авторський вечір письменниці Ольги Мак відбудеться тут в суботу, 14-го лютого, о годині 7-ій вечора, в залі банку „Кардинал" у Пармі. Українська Вчительська Громада, яка від років влаштовує періодично доповіді для свого членства й громадянства, займається підготовою цього літературного вечора й зустрічі з цією популярною українською письменницею, яка вперше загостить до Клівленду.

Святочний Концерт на пошану Блаженнішого Патріярха Иосифа І-го, що його підготовляють молоді мистецькі сили Клівленду в 84-ті роковини від дня народження голови УПКЦеркви на неділю, 15-го лютого ц. р., відбудеться в авдиторії Шеф Джуніор середньої школи у Пармі, о годині 3:30 по полудні. Цим разом молоді таланти нашої громади виступлять із програмою, яка включатиме виступи молодої піяністки Ольги Винницької й таланови̇того челіста Романа Іванюка, тріо юних бандуристок, декляматорки Христини Сушко, студентки Люби Дмитрик із фортепіяновим сольо й сопрана Таїси Шеремети. Святкове слово виголосить студент Зенон Кріслатий, а група юначок виконає збірну рецитацію. Треба відмітити, що дуже похвальну ініціятиву нашої молоді, яка віддано працює, щоб ця імпреза випала якнайкраще. Комітет підготови цього Свята очолює сумівець Богдан Дмитрик, секретарем обрано Ольгу Винницьку, а фінансовим референтом є пластун Мирон Боднар. Ранком цього дня будуть відправлені Святі Літургії в намірені Блаженнішого Патріярха.

Свято Жінки героїні, що його спільно влаштовують жіночі організації Клівленду, відбудеться у неділю, 22-го лютого ц. р., в залі українського православного собору при вул. Меріонкліф у Пармі. Святкування почнуться о год. 3:30 в Святоволодимирському Соборі, відправами Молебня в намірені жінок-політв'язнів совєтських тюрем і концлагерів та Панахиди за спокій душ поляглих героїнь. Безпосередньо після відправ у соборі, почнеться програма Свята, в якій візьмуть участь: Марія Адамович (доповідь), Люба Коссак (рецитація), вокальний дует Л. Якимцов і Л. Кондратенко, бандуристи Олег Махлай і Вол. Лещук та Люся Лещук (сопрано), як також вокальний ансамбль „Калина". Комітет підготови Свята очолює Анна Ганкевич, а в склад його входять представники Окружної Ради Відділів СУА, Відділу Золотого Хреста й Об'єднання Жінок ООЧСУ.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

Лещетарські першості Української Спортової Централі Америки і Канади 1976 р.

Вже закінчується підготова до цьогорічних лещатарських першостей УСЦАК, що їх організує Карпатський Лещатарський Клюб Ню Йорк. Згідно з рішенням організаторів ця перша в цьому році імпреза УСЦАК присвячена 200-річчю незалежности ЗСА та 100-річчю українського поселення в Америці.

Як і в минулому році цьогорічні першості проходитимуть в першорядному осередку Вест Мавтн Скі Ерія в Ґлен Фаллс, Н. И. Змагання мали б початися в суботу 28-го лютого о год. 9-ій рано: Кругобіг (2 переїзди) в такому порядку: чоловіки, жінки, сеньйори, юнаки 14 - 18, юначки 14 - 18, хлопці і дівчата 9 - 14.

Перед цими змаганнями відбудеться видача чисел та продаж квитків на витяги. Год. 1-ій по полудні: з'їздовий біг (один переїзд), або Великий Кругобіг (залежно від снігових умов) в тому самому порядку, як кругобіг за винятком хлопців і дівчат, яких до з'їздового бігу не допускається.

У вечорі о год. 7-ій в ресторані готелю „Квінсбурі" в Ґлен Фоллс відбудеться бенкет для учасників, в часі якого будуть проголошені висліди та роздача нагород. Після бенкету запляновано товариську вечірку з танцями.

В неділю, 29-го лютого о год. 9.30 ранку на трасі Ґрендол Парку в Ґлен Фоллс відбудуться змагання в плоскому бігу: чоловіків к. 8 миль і жінок к. 5.6 миль. Після закінчення тієї конкуренції, переможцям будуть вручені нагороди.

Зобов'язуючі правила

Участь у поодиноких конкуренціях та вікових групах обмежується до 6-ох членів Клюбу чи Т-ва, крім вікової групи 9-14, де участь необмежена. По 2-ох змагунів від Клюбу чи Т-ва з кожної групи будуть вильосовані на кращі стартові місця. Висліди крутобігу та з'їздового бігу будуть враховані до т. зв. альпійської комбінації в групах чоловіків, жінок, юнаків і юначок. Перші 6 місць у кожній конкуренції рахуватимуться до точкування за міжклюбове першенство за схемою: 1-ше 6 точок, 2-ге — 5, 3-тє — 4, 4-те 3-ри, 5-те — дві і 6-те одна точка.

Альпійська комбінація зараховується, як окрема конкуренція. Вік закінчений до дати змагань рішає оприділення до відповідної вікової групи.

Провід першенств

Роман Гаврилюк — провідник змагань, Зенон Маркевич — головний суддя, Ярослав Рубель — провідник лещатарської ланки УСЦАК, Володимир Гнатківський — голова КЛК член.

Нагороди

Лещатарі, що здобудуть 1-3 місця будуть нагороджені медалями, — усі учасники першенств одержать пропам'ятні медалі 200-річчя Америки.

Змагуни, що здобули в минулорічних змаганнях перехідні нагороди, зобов'язані їх доставити проводові першенств, найдалі до початку змагань.

Загальні інформації

Зголошення змагунів з реєстраційною оплатою приймається тільки через спортові товариства, не пізніше, як до 21-го лютого 1976 р. Змагуни до 18-го р. життя 7.00 дол., понад 18 — 10.00 дол. Знижкова ціна на витяги 2 дні — 16.00 дол. Реєстраційна оплата мусить бути вислана разом із зголошенням, квитки на витяги та бенкет продаються на місці. Зголошення після 21-го лютого, або без оплати не будуть прийняті. Зголошення змагунів треба висилати на адресу:

Mr. Roman Hawryluk,
196 Park Hill Avenue,
Yonkers, N.Y. 10705.

Приміщення на час змагань провідники клюбів і товариств замовляють для своїх змагунів безпосередньо. До диспозиції учасників, провід змагань замовив по знижкових цінах люксусовий готель „Квінсборо" в Ґлен Фоллс, в якому можна замовляти нічліги та квитки на бенкет. Докладні інформації і відповідні формулярі одержали спортові товариства і клюби. Додаткові інформації можна дістати від провідника змагань, Романа Гавриляка, тел: 914-423-3711.

О. Твардовський

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЗЕНОН СТЕФАНІВ, член УНС Відд. 25 Т-ва Свобода в Джерзі Ситі, Н. Дж., помер 10-го січня 1976 р. на 74-му р. ж. Став членом УНСоюзу 1955 р. Полишив у смутку сестри Ольгу і Наталію з родинами. Похорон відбувся 15 січня ц. р. на українському цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж. —

Вічна Йому Пам'ять!

Управа Відділу

ТАРЗАН, Ч. 7429. Тарзан і Мувіро розмовляють

Цей чоловік Крона мусить бути дияволом, Мувіро! Я встидаюся за мою расу, Тарзане... Хоча багато з нас находилося під гнітом закордонних потуг, ми не можемо чинити самосуду... ...Спеціяльно в час, коли освічені африканці роблять великі поступи в справі здобуття гідности та свободи для своїх народів!